

Είμαστε το Τείχος της Ελευθερίας

του Αντώνη Μπρούμα

Όταν οι κρατικές πολιτικές ύψωναν τις διακρίσεις μεταξύ ντόπιων και μεταναστών, για να ρίξουν τα μεροκάματα στις Μανωλάδες της χώρας. Όταν ο Τύπος υποδαύλιζε καθημερινά τον ρατσισμό εναντίον των μεταναστών. Όταν οι πολιτικοί των κομμάτων εξουσίας χάιδευαν κάθε ποταπό ένστικτο για λόγους ψηφοθηρίας. Όταν τα τοπικά ΑΤ της ΕΛΑΣ έδιναν ασυλία στην χρυσή αυγή, για να πάρει το πάνω χέρι στον Άγιο Παντελεήμονα και αλλού. Όταν οι μηχανοκίνητες μονάδες της ΕΛΑΣ λειτουργούσαν ως εμπροσθοφυλακή των ταγμάτων εφόδου του ναζισμού. Όταν οι βαλκάνιοι ολιγάρχες αλλά και κάθε τοπικός «επιχειρηματίας» του είδους, που ευδοκιμεί στη χώρα, έβαζε το χέρι στην τσέπη για να τροφοδοτήσει τον στρατό των ναζί με το αζημίωτο για τις «δουλειές» τους. Όταν τα κανάλια αναζητούσαν την «σοβαρή χρυσή αυγή». Όταν η δικαιοσύνη εθελοτυφλούσε στην κάθοδο στον Άδη, την ώρα που τα πογκρόμ στους δρόμους, τα βασανιστήρια στη ΓΑΔΑ και οι δολοφονίες έδιναν και έπαιρναν. Όταν το ευνομούμενο πολιτικό σύστημα διακινούσε λάθρα φάτσα μόστρα χωρίς καμία ντροπή τον βόρβορο της θεωρίας των δύο άκρων. Όταν οι φιλελεύθεροι διανοητές καταδίκάζαν με κάθε δόλια πρόθεση την βία από όπου και αν προερχόταν. Όταν υπήρχαν ανοιχτοί και καταγεγραμμένοι δίαυλοι των ναζί με το μέγαρο μαξίμου.

Ήμασταν εκεί, για να σας χαλάμε τα σχέδια. Κάθε μέρα, ώρα, στιγμή. Σε κάθε πόλη, χωριό, παραλία, βουνό της χώρας. Στον καθημερινό πόλεμο στον δρόμο. Στην επαναοικειοποίηση των δημόσιων χώρων μας από το μίσος, που απλωνόταν. Στο κλείσιμο ενός προς ένα των γραφείων της χρυσής αυγής σε όλη τη χώρα. Στο ξεσκέπασμα κάθε υπόγειας διαδρομής σας, που επώαζε το αυγό του φιδιού. Στις κουβέντες στα καφενεία, στις στάσεις λεωφορείων, στη δουλειά. Σε κάθε απλή ανώνυμη πράξη που

αντιτίθονταν στο ρεύμα της φασιστικοποίησης, που επιβαλλόταν από τα πάνω. Στις πλατείες της άμεσης δημοκρατίας. Στο πανκοινωνικό κύμα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες. Στη δίκη της χρυσής αυγής.

Υψώσαμε τείχος ελευθερίας στα δύσκολα. Είχε κόστος να αναμετράσαι ταυτόχρονα με το βαθύ κράτος, την βαλκανική αρπακτική ολιγαρχία της χώρας και τα ένοπλα τάγματα εφόδου του ναζισμού. Το πληρώσαμε με σπασμένα πόδια, χέρια, κεφάλια από τους θύλακες του ναζισμού στην ΕΛΑΣ, όταν τα πογκρόμ αντιμετωπίζονταν στους δρόμους. Με βασανιστήρια στη ΓΑΔΑ, όταν όπου δεν έφτανε το μαχαίρι του φασίστα υπήρχε το γκλομπ του μπάτσου. Με πολυετείς δικαστικούς αγώνες, όπου ήταν κατηγορος ο ναζισμός και κατηγορούμενη η ελευθερία και η αλληλεγγύη. Με δικούς μας ανθρώπους που λύγισαν υπό το βάρος του διπλού χτυπήματος από τους ένστολους και μη χρυσαυγίτες. Δεν είναι όμως ίδιοι οι κόσμοι μας. Κάθε χτύπημα φασίστα σε άνθρωπο ήταν για εμάς μια προσωπική ήττα, που μας βαραίνει όλη μας τη ζωή. Κάθε χτύπημά σας σε έναν από εμάς ήταν μία αφορμή δημόσιου πανηγυρισμού στα μίντια σε έναν οχετό σπίλωσής μας ως δήθεν άκρου που συγκλίνει με τους ναζί. Κάθε φορά όμως που λιώνατε έναν από εμάς από το ξύλο, τα δικαστήρια και τον δημόσιο κανιβαλισμό, φύτερναν χίλιοι. Με βαθιά συνείδηση ότι αν πάρει το πάνω χέρι ο φασισμός, κανείς δεν θα αναπνέει πια ελεύθερος, απλώσαμε το αντιφασιστικό κίνημα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της χώρας.

Δεν είστε κανένα τείχος καμίας δημοκρατίας. Μην μας μοστράρετε τα μικροπολιτικά ξεκαθαρίσματα λογαριασμών στη πολιτική σας πολυκατοικία ως θέσεις αρχών. Είστε το άγος ενός κοινοβουλευτισμού, που ασθμαίνει ακόμη εδώ και 40 χρόνια μεταπολίτευσης. Είστε το βάρος για την κοινωνία μας, που την εμποδίζει να ορθοποδίσει και να προχωρήσει μπροστά. Έχετε ξεσηκώσει τα χειρότερα διεθνή παραδείγματα ολίσθησης στον ολοκληρωτισμό και τα εισάγετε με χονδροειδή τρόπο για τον γηγενή πληθυσμό. Αντίθετα, εμείς είμαστε κάθε κοινωνική κατάκτηση από την αντιπροσωπευτική δημοκρατία σας. Δεν είμαστε

ήρωες, δεν είμαστε διαφορετικοί, ούτε έχουμε διαχωρισμούς ανάμεσά μας. Είμαστε κάθε χειρονομία ανθρωπιάς και ζεστασιάς χωρίς διαχωρισμούς και μίσση. Είμαστε κάθε λέξη και κάθε πράξη κόντρα στο ρεύμα του εκφασισμού. Γινόμαστε το πρόσωπο του καθενός που σηκώνει κεφάλι. Είμαστε εκατοντάδες χιλιάδες, που επαγρυπνούμε για την ελευθερία μας, και θα κερδίσουμε κάθε ψυχή και κάθε καρδιά για να ξημερώσει ένας κόσμος καλύτερος από τον σημερινό κόσμο της αγριότητας, που μας επιφυλάξατε. Και αυτό γιατί τον καλύτερο αυτόν κόσμο ήδη τον ζούμε στις καθημερινές συντροφικές μας σχέσεις.

Για κάθε ρανίδα και σπιθαμή του δικού μας κόσμου λοιπόν. Για κάθε μετανάστη και πρόσφυγα, που υφίσταται τις συνέπειες. Για τον Πάυλο, που μας βρήκαν μπόσικους και μας τον πήρανε. Για τον Πέτρο, που «έσπασε» και τον χάσαμε. Για τη Μάγδα Φύσσα, που της χρωστάμε τα πάντα. Για όλους τους λόγους του κόσμου (μας). Ούτε βήμα πίσω. Και τώρα και πάντα.

Θα είμαστε στον αγώνα για να μην περάσει ο φασισμός.

Ο φασισμός θα επιζήσει της απαραίτητης καταδίκης

του Φιλήμονα Πατσάκη

Φτάνουμε στην τελική(;;) ευθεία για την δίκη της Χρυσής Αυγής μια πρώτη καταδίκη του ναζιστικού μορφώματος που ακόμα στιγματίζει την Ελληνική κοινωνία, φτάνουμε στην ευθεία της καταδίκης των άθλιων δολοφόνων, όμως φτάνει αυτό; Ο φασισμός δεν είναι μια απλή πολιτική επιλογή, ένα κόμμα που διεκδικεί κοινοβουλευτική επικράτηση, δεν είναι επικίνδυνος μόνο στον δρόμο και τις λαϊκές αγορές, αλλά αποτελεί μια θεώρηση του κόσμου και διαδεδομένες αντιλήψεις που ποτίζουν τον κυρίαρχο

λόγο. Αλλά το κυριότερο αποτελούν εν δυνάμει κυβερνησιμότητα.

Μας θυμίζει ο Τραβέρσο στις “ρίζες της ναζιστικής βίας”. “Ο Χίτλερ ασφαλώς δεν διέθετε, ως το 1941, ένα πολύ ξεκάθαρο σχέδιο για την εξόντωση των Εβραίων και η «τελική λύση» ήταν το προϊόν μιας διαρκούς αλληλεπίδρασης ανάμεσα στο ριζοσπαστικό αντισημιτισμό και τις περιστάσεις του πολέμου. Είναι αυτή η αλληλεπίδραση που θα γεννήσει τα στάδια, τις μορφές και τα μέσα του εκτοπισμού και της θανάτωσης των Εβραίων. Ακόμα και δίχως κεντρικό σχέδιο, ο εθνικοσοσιαλισμός είχε στην διάθεση του πολλά μοντέλα που δεν δίστασε να ακολουθήσει. Από την μια μοντέλα ιδεολογικά (ρατσισμός, ευγονισμός), πολιτικά, και ιστορικά (ιμπεριαλισμός και αποικιοκρατία), από την άλλη μοντέλα τεχνολογικά και κοινωνικά (εξορθολογισμός κυριαρχίας, ολοκληρωτικός πόλεμος, σκλαβιά) που όλα τους πήγαζαν από το ευρωπαϊκό πολιτιστικό πλαίσιο.” Όταν μιλάμε για ρατσισμό και ευγονισμό μιλάμε για πολύ διαδεδομένες αντιλήψεις και επιστημονικές πρακτικές εκείνο τον καιρό. Αντιλαμβανόμαστε τώρα ότι η απαραίτητη καταδίκη των δολοφόνων πρέπει να είναι απλώς ένα βήμα.

Καθώς τα στρατόπεδα συγκέντρωσης έκαναν εκ νέου την εμφάνιση τους, καθώς ο ρατσιστικός λόγος έχει πιάσει στασίδι στα ΜΜΕ, καθώς ένας άθλιος εθνικισμός παίρνει κεφάλι, καθώς οι κοινωνίες αποανθρωποποιούνται και η κατάσταση εξαίρεσης με διάφορες αφορμές γίνεται κανονικότητα, η μάχη αποκτά ευρύτερα χαρακτηριστικά. Η αστυνομία που μετά την φασιστική επίθεση στο Τυμπάκι επιτίθεται στους εργάτες γης μετανάστες στην ίδια περιοχή, η επίθεση των πραιτοριανών του Χρυσοχοΐδη στους αναρχικούς που έβγαζαν ναζιστικά σύμβολα από το κέντρο της Θεσσαλονίκης λέει πολλά για την ιδεολογική και πολιτική ατζέντα του σήμερα.

Και κάπου εκεί η εικόνα των ανθρώπων που προσπαθούν να βρουν καταφύγιο στο νεκροταφείο μετά το κάψιμο της Μόρια. Άνθρωποι που βρίσκουν αποκούμπι μόνο σε ένα νεκροταφείο είναι μια συμβολική σκηνή θανάτου του διαφωτισμού μας. **Καθώς η Μόρια**

παίρνει την θέση της ανάμεσα στις αποτρόπαιες στιγμές των στρατοπέδων συγκέντρωσης, νιώθουμε την αναλγησία του κράτους να αποδίδεται πλέον στον καθένα χωριστά. Μας ενημέρωσαν πρόσφατα ότι από τότε που ξεκίνησε το λεγόμενο μεταναστευτικό έχουν πεθάνει στην Μεσόγειο 20000 άνθρωποι. Στατιστικές στεγνές και άμορφες. Όταν κυριαρχεί η αριθμητική και λέξεις όπως ροές, ο κυνισμός είναι δεδομένος.

Ερχόμαστε αντιμέτωποι με το “δικαίωμα να έχουμε δικαιώματα” της Άρεντ. Και όπως μας εξηγεί η ίδια σκεπτόμενη το ολοκαύτωμα “ο κόσμος δεν βρήκε τίποτα το ιερό στην αφηρημένη γυμνότητα του να είναι κανείς άνθρωπος”. Ας δημιουργήσουμε εμείς ένα φραγμό σε αυτή την γυμνότητα. Ο Λέβι θα σκεφτεί πολύ πάνω στο τι σημαίνει να παραμείνεις άνθρωπος και εκεί πάνω στα αποκαΐδια της Μόρια η ερώτηση του “σκεφτείτε αν αυτό είναι ο άνθρωπος” δείχνει την περιπλοκότητα της.

Αυτό που διακυβεύεται στο στρατόπεδο είναι η σχεδόν βιολογική διεκδίκηση της συμμετοχής στο ανθρώπινο είδος. Κοιτάμε στα μάτια την δημιουργία της απελπισίας. Ειδήσεις για ναυάγια, νεκροί ξεβρασμένοι σε κάποια παραλία, τάφοι χωρίς όνομα, περνάνε στα ψιλά των εφημερίδων. Η ζωή είναι πλέον το φθηνότερο πράγμα στον κόσμο, ένα ολόκληρο σύστημα αποανθρωποποίησης. Η φωτιά στην Μόρια ήρθε μετά από πολλά προειδοποιητικά σήματα να μας θυμίσει ότι είμαστε πλέον οι δεσμώτες, ο άνθρωπος με την στολή. Και μέσα από τα σύρματα ο μετανάστης κατοικεί εκτός συμβολαίων παύει να έχει πρόσωπο, δεν βρίσκεται πουθενά, δεν είναι καν ο άλλος, δεν είναι τίποτα.

Το στρατόπεδο ζητά μια οριστική κατάργηση, θέτει λοιπόν μια ερώτηση. Πως τίθεται πολιτικά και υλικά μια πολιτική που θα έχει ως βάση το οριστικό τέλος του αποκλεισμού ως βασικής πολιτικής συγκρότησης; Η φασιστική ιδεολογική συγκρότηση επιζεί εκεί, στις απλές φράσεις αποτίμησης της αντιμετώπισης των μεταναστών, στην αποδοχή ότι η φυλακή είναι η καλύτερη λύση για όλους, στην αποδοχή ότι μια εθνοφυλακή μπορεί να βοηθήσει στην κακόβουλη εισβολή στην Έβρο, στην παραδοχή μας

ότι ελευθερία και υγεία είναι δύο έννοιες που συγκρούονται και πρέπει να οριοθετηθούν εκ νέου.

Στα άθλια πρόσωπα των κατηγορουμένων μελών της Χρυσής Αυγής βλέπουμε μια ανάγκη, την ανάγκη της απόλυτης και κατηγορηματικής καταδίκης τους. Όμως η ποινική καταδίκη δεν φτάνει, πρέπει από εκεί και πέρα να επιτεθούμε στους άξονες που τρέφουν το φίδι.

Η επίθεση στις μορφές αλληλεγγύης, στα κοινωνικά δικαιώματα και μια προσπάθεια ολικής απορρόφησης του δημόσιου χώρου από τον ιδιωτικό και τον κρατικό τομέα θέτουν επί τάπητος τον κίνδυνο για την απόλυτη εξαφάνιση της ίδιας της πολιτικής ως ανταγωνιστικής πολλαπλότητας υπέρ μιας μονότονης διαχείρισης των πραγμάτων και των υπάρξεων. Επειδή η σύγχρονη διαχείριση δεν θα είναι μονότονη αλλά επικίνδυνη, οφείλουμε να διερευνήσουμε όλες εκείνες τις συνθήκες όπου οι μορφές αλληλεγγύης θα αποτελέσουν την μαγιά για την νέα πολιτική συγκρότηση. Για να μετατραπούν η οργή και η αγανάκτηση σε εφαλτήριο συγκρότησης μιας συλλογικής άρνησης και αντίστασης, θα πρέπει να υπάρξει μια συνολική μάχη ενάντια στον φόβο και μια αντίστοιχη κίνηση συγκρότησης των ορισμών εκ νέου. Η βουβή απελπισία θα ψάχνει ηγέτες. Υπάρχει όμως και η κίνηση που θα ψάχνει την ενεργή συγκρότηση των εννοιών της αλληλεγγύης, της αξιοπρέπειας, της ανάδυσης του αυτενεργού ανθρώπου.

Ο θάνατος του φασισμού θα είναι μια πολύπλοκη και επίπονη διαδικασία. Ας αρχίσουμε με τα απλά να είμαστε όλοι στις 7/10 στο εφετείο, για το πρώτο βήμα.

Μεγάλη Παρασκευή: Ο Χριστός σταμάτησε στο Αγγίνιο

του Νώντα Σκυφτούλη

Η Μ. Παρασκευή στο Αγγίνιο είναι Μεγάλη Παρασκευή. Είναι ξεχωριστή κι αυτό το γνωρίζουν όλοι. Δεν είναι εύκολη μέρα, δεν είναι σαν όλες -χωρίς καμιά εξαίρεση- τις άλλες. Η αλήθεια όμως είναι ότι η μέρα αυτή δεν είναι για όλους. Για τα παιδιά αλλά και για τους πολύ μεγάλους είναι. Για να μην το κουράζουμε, για ζωντανούς, για ζωντανούς ανθρώπους είναι. Αυτή όμως η Μεγάλη Καταραμένη απαιτεί προπαίδεια, προετοιμασία αλλά και προπόνηση, για να είμαστε στο ρυθμό της.

Από το Σάββατο του Λαζάρου βγαίναμε, όχι και χαράματα, να πούμε τα κάλαντα-απάτη του Λάζαρου. Τα λέω απάτη διότι έτσι τα θεωρούσαν αυτοί που μας έβλεπαν και μας λοξοκοιτούσαν με ύφος «μακριά, κάθε τρεις μήνες μπροστά μας» αλλά έτσι τα θεωρούσαμε και εμείς, κι αυτός είναι ο λόγος που αποφεύγαμε τη γειτονιά μας, την οποία είχαμε λεηλατήσει στο ξύπνημα και στη ζήτα (3 κάλαντα + χρόνια πολλά) τα Χριστούγεννα.

Με κανέναν κλεμμένο κόπανο ή κανένα ευθυτενές κλαρί πετάγαμε πάνω ρετάλια πολύχρωμα και από πάνω δάφνες, χαμομήλια, βάγια και αυτό το ό, τι να 'ναι το ονομάζαμε Λάζαρο· λες και θα μπορούσε να έχει άλλο όνομα. Ακόμα πιο ξενερωτικοί σε αυτή την υπόθεση ήταν οι στίχοι: «Πες Λάζαρε τι είδες εις τον Άδη που επήγες...» και πιο κάτω ο Λάζαρος αποκρινόταν ότι θέλω νερό και κάτι τέτοια. Άσε μας ρε φίλε. Πώς να πλησιάσεις τον Καραθανάση τον πρόεδρο στο εργοστάσιο, σοβαρό άνθρωπο, να τα πεις, που και τα Χριστούγεννα μας υπέβαλλε στο μαρτύριο να τα λέμε ολόκληρα, ο βασανιστής. Το πεσμένο ηθικό αντικαθιστούσε η θαρραλέα μας τσογλανιά και ψάχναμε με τον Λάζαρο-κόπανο της κυρά Τασώς με την απρόσιτη βερυκοκιά, για κανέναν ξέμπαρκο ή άρτι αφιχθέντα από τα γύρω χωριά αλλά και σε τίποτα διώροφα και πλούσια· και σε αυτά οι υπηρέτριες να είναι καλά. Δεν

πηγαίναμε για καλή μπάζα, για τα ελάχιστα πηγαίναμε. Το ξέραμε αλλά αυτά θέλαμε επί σκοπού.

Που λέτε, αφού μαζεύαμε αυτά τα ελάχιστα, πετάγαμε αυτό το ηθικό και υλικό βάρος που λεγόταν Λάζαρος στο ρέμα και πηγαίναμε κατευθείαν στη πλατεία Στράτου να αγοράσουμε μπαρούτι μίγμα, φυτίλι και χαρτόνια για να φτιάξουμε τρίγωνα και βαρελότα. Φτιάχναμε από 10, 20, 30 σε πρώτη δόση, αλλά συνεχίζαμε μετά, με το γνωστό τρόπο πουλώντας και αγοράζοντας. Ο δρόμος για τη Μεγάλη Παρασκευή είχε ανοίξει.

Πετάγαμε τα τρίγωνα παντού. Πάνω σε άλλες ομάδες, πηγαίναμε σε άλλες γειτονιές, κοντά στα παράθυρα μας και σπάσει κανένα τζάμι από τον κρότο. Κάθε μέρα κάθε ώρα. Παντού, σε όλες τις γειτονιές τα τρίγωνα μπαμ και μπουμ. Δεν υπήρχε και το bullying ακόμα οπότε...

Η Μεγάλη Παρασκευή έφτασε με ούτε λάδι ούτε τίποτα αλλά με τα τρίγωνα και τα βαρελότα έτοιμα για μετά τους επιτάφιους στην πλατεία, για νέα ακούσματα για νέους δυναμίτες, για καινούργια μίγματα και για ό, τι η φαντασία προσδοκούσε. Χαλκούνια και δυναμίτες.

Αφού πέραγε και ο τελευταίος επιτάφιος, κυκλώναμε την πλατεία και αρχίζαμε εμείς τα λιμά να σκάμε τα τρίγωνα και στη συνέχεια τα βαρελότα και όσο πέραγε η ώρα η εκρηκτική φάση ανέβαινε και άρχιζαν να κάνουν την εμφάνισή τους τα μπρουλότα. Έσκαγε μύτη ο Παπαθανασόπουλος και άλλοι Α΄ κατηγορίας από το κάτω μέρος της πλατείας και με το ύφος της υπεροχής στεκόντουσαν αδιάφοροι ξέροντας, ότι όλοι σε αυτούς έχουν στραμμένα τα μάτια τους. Τι θα πετάξουν φέτος, θα ρίξουν τις φωτεινές επιγραφές των μαγαζιών από τον κρότο, και τα μυστικά έδιναν και έπαιρναν. Βάζει αντιμόνιο και νιτρογλυκερίνη από το φαρμακείο, ο τάδε έχει παπού χαλκουνιατζή και άλλοι συλλογισμοί που να στέκουν σε μια κοινή λογική φαντασμένων πιτσιρικάδων.

Κι ενώ οι εκρήξεις είχαν κορυφωθεί, ακούγεται ξαφνικά ένας

γδούπος που ήρθε κάτω από την τρεμάμενη γη, πέρασε τα σώματά, μας κούφανε και σαν να τον βλέπαμε ανέβαινε ψηλά, ενώ ο καπνός άφηνε τον καθένα μόνο του για κάποια κλάσματα δευτερολέπτου να σκεφτεί και να νοιώσει ό, τι του έβγαζε η ψυχή του. Σκέφτηκα πολλά γυρνώντας σπίτι και ακόμα σκέφτομαι. Τι είναι αυτό που κάνει τους Αγρινιώτες για πολλές δεκαετίες, με μάχες ενοριών, με θανάτους, με ακρωτηριασμούς, να επιμένουν να μετατρέπουν τη Μεγάλη Παρασκευή σε μια καθολική έκρηξη και τις γειτονιές σε ένα πανδαιμόνιο δυναμίτιδας;

Είμαι σίγουρος πλέον. Στο θάνατο απευθύνονται να ακούσει την κραυγή «φύγε ή αφάνισέ μας». Ένα δίλημμα πραγματικό για το θάνατο, λυτρωτικό για τους ανθρώπους. Και ο θάνατος μας έκανε το χατίρι και άφησε στην αθανασία κάποιους ξεχωριστούς, για να πηγαίνουμε κάθε μεγάλη Παρασκευή να τους βλέπουμε μπροστά στα μάτια μας, να στέκονται υπερυψωμένοι δύο μέτρα πάνω από τη γη στα κοντάρια από τους φανοστάτες με μια άσπρη σακούλα χωμένη στο κεφάλι. Όπως δηλαδή είναι οι αθάνατοι και όχι εκείνοι που πεθαίνουν και ξαναανασταίνονται. Είναι αυτοί που βλέπουμε κάθε μέρα στην πλατεία από τότε, την Μεγάλη Παρασκευή της 14ης Απρίλη 1944, κάθε φορά που περνάμε από την πλατεία.

Στις τρεις κολώνες φωτισμού της πλατείας στέκονται στην ίδια θέση, ο Σαλάκος Χρήστος, αριστερά, ο Σούλος Παναγιώτης στο κέντρο και ο Αναστασιάδης Αβραάμ δεξιά· στα 23, 22, 52 χρόνια έμειναν αντίστοιχα. Τους άφησαν κρεμασμένους και το Σάββατο το πρωί με την πρώτη Ανάσταση, όταν ο άλλος την έκανε στους ουρανούς, αυτοί οι τρεις εκεί, μέχρι σήμερα, για να αποδειχτεί ότι η αθανασία είναι στα χέρια του αισθητού κόσμου αλλά και να επιβεβαιωθεί η υπόσχεση του θανάτου. Ποια Ανάσταση λοιπόν;

Να έτσι ακριβώς:

«Στο μισοσκόταδο άκουσα τον θόρυβο ενός αυτοκινήτου που σταμάτησε στην Πλατεία. Άκουσα ακόμα μερικές γερμανικές ομιλίες, που ύστερα απομακρύνθηκαν και φωνές τσολιάδων. Στο βάθος της πλατείας είδα να κινούνται μερικοί τσολιάδες γύρω από τις δύο κολώνες. Δεν κατάλαβα περί τίνος επρόκειτο.

Πνιχτές άναρθρες φωνές που ακούστηκαν κατόπιν δεν μου άφησαν καμιά αμφιβολία γι' αυτό που γινόταν: κρεμούσαν τον Σούλο και τον Αναστασιάδη. Τον απαγχονισμό του μακαρίτη Σαλάκου τον παρακολούθησα από σιμά. Επικεφαλής του αποσπάσματος ήταν ο περίφημος δήμιος επιλοχίας και έπειτα ανθυπολοχαγός του Τάγματος Ασφαλείας Γεωργόπουλος. Όταν ετοιμάζαν τη θηλειά ο σύντροφος Σαλάκος φώναζε: «θα μ' εκδικηθεί ο λαός του Αγρινίου. Ζήτω το ΕΑΜ». Με φρίκη άκουσα τον Γεωργόπουλο να απαντάει με θηριωδία. «Σκάσε παλιοκάθαρμα» και τράβηξε το σκαμνί απ' τα πόδια του θύματος. Οι άλλοι τσολιάδες έστρεψαν τα νώτα τους προς την κολώνα για να μη βλέπουν. Απόστρεψα με φρίκη το πρόσωπο και δεν μπόρεσα να συγκρατήσω το παράπονο που μ' έπνιγε». (Εφημ. 1945 ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ)

Για αντίποινα είπαν οι συνεργάτες. Λες και ο κρατικοθανατικός ναζισμός κατασκεύασε το Άουσβιτς για αντίποινα ή επιζητεί άλλοθι! Ανθρώπινο κρέας θέλει, και αυτό τώρα το ξέρουν όλοι.

Ο θάνατος εκείνη τη Μεγάλη Παρασκευή είχε στήσει τον χορό του από τα χαράματα στις φυλακές της Αγίας Τριάδας. Αφού έσκαψαν ομαδικό τάφο, διάβασαν τα ονόματα των μελλοθανάτων και με τη βοήθεια των νεκροπομπών τσολιάδων τους εκτελούσαν ανά δέκα. Ανάμεσα τους η Κατίνα Χατζάρα και δυο Ιταλοί αντιφάδες εποχής. Σύνολο 117. Ακόμα και οι φανέλες του Παναιτωλικού έγιναν κόκκινες από το αίμα. Ούτε αυτούς είδε ο καταβάς στον Άδη τη Μ. Παρασκευή κάτω, ούτε τους τρεις στην πλατεία, σαν αναστάς το πρωί του Σαββάτου, ούτε πριν ούτε μετά; Τη Μ. Παρασκευή σταμάτησε ο Χριστός στο Αγρίνιο. Έκτοτε η Μ. Παρασκευή για μας, από κολασμένη έγινε περήφανη και οι φανέλες του Παναιτωλικού ξαναπήραν το χρώμα τους. Και εμείς μαζί με όλα τα άλλα να είμαστε στη «χορωδία» του κυρ Μίμη Τριανταφύλλου του κουρέα (που γλύτωσε την τελευταία στιγμή την εκτέλεση, σαν κρατούμενος στην Αγ. Τριάδα) για το «Επέσατε θύματα» στο μνημείο της Αγ. Τριάδας το πρωί της Μεγάλης Παρασκευής του Αγρινίου.

“Το αντιφασιστικό κίνημα είναι ασπίδα μακράς πνοής στη μάχη μας για να αλλάξουμε τον κόσμο”: συνέντευξη Θανάσης Καμπαγιάννης

Ο αντιφασισμός για μας είναι ένα ύψιστο πολιτικό καθήκον, μια διαρκής διερώτηση, ένα πρίσμα και μια αγωνία. Βαίνοντας προς το τέλος της δίκης της Χρυσής Αυγής, τα αντανακλαστικά μας οξύνονται εν αναμονή της απόφασης αλλά και εν συνειδήσει των ιδιαιτεροτήτων της εποχής. Μολονότι η κρισιακή συνθήκη της πανδημίας του κορωνοϊού έχει μεταστρέψει τη δημόσια συζήτηση σε άλλα μονοπάτια, σήμερα δημοσιεύουμε μια μικρή συνέντευξη του δικηγόρου της πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής, Θανάση Καμπαγιάννη, καθώς και μια εκτενή παρουσίαση του βιβλίου του “Με τις μέλισσες ή με τους λύκους. Αγόρευση στη δίκη της Χρυσής Αυγής”. Κλείνουμε τη σύντομη εισαγωγή με τα λόγια του ίδιου, με τα οποία δεν θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε περισσότερο: “Το αντιφασιστικό κίνημα είναι μια ασπίδα μακράς πνοής στη μάχη μας για να αλλάξουμε τον κόσμο”.

Βαβυλωνία: Η αθώωση του σκληρού πυρήνα της ΧΑ είναι το σενάριο που απεύχεται η πολιτική αγωγή, το αντιφασιστικό κίνημα αλλά και όλοι οι δημοκρατικοί πολίτες. Πόσο πιθανό είναι αυτή τη στιγμή και τι θεωρείτε πώς θα σημάνει σε πολιτικό, κοινωνικό και νομικό επίπεδο;

Θανάσης Καμπαγιάννης: Ως πολιτική αγωγή αλλά και ως αντιφασιστικό κίνημα, ποτέ δεν έχουμε κάνει μια γενική δήλωση «εμπιστοσύνης στη δικαιοσύνη». Πέραν από τις ιδεολογικές μας

πεποιθήσεις, αυτό έχει να κάνει, στη συγκεκριμένη υπόθεση, με την πρόσφατη ιστορική εμπειρία: η Χρυσή Αυγή εγκληματούσε σε συνθήκες θεσμικής ασυλίας, τόσο από το πολιτικό σύστημα όσο και από τις διωκτικές και τις δικαστικές αρχές. Η εισαγγελική πρόταση ήταν απλώς η υπενθύμιση αυτής της πολύχρονης εμπειρίας. Οπότε είμαστε έτοιμοι για όλα τα ενδεχόμενα, και σίγουρα ένα σενάριο αθώωσης θα έχει σοβαρές συνέπειες· πρώτα και κύρια την επιστροφή της ναζιστικής βίας στις γειτονιές, με τους όρους του 2012-2013. Αυτό όμως που σίγουρα δεν πρόκειται κανείς να πισωγυρίσει, είναι η σχηματισμένη πεποίθηση σε επίπεδο κοινωνίας ότι η Χρυσή Αυγή είναι μια ναζιστική εγκληματική οργάνωση. Τη μάχη αυτή τη δώσαμε και την κερδίσαμε τόσο στο ποινικό ακροατήριο όσο και στους δρόμους. Και στη συλλογική αυτή δουλειά μας πιστεύουμε. Για να το πω λοιπόν απλά: έχουμε εμπιστοσύνη στη συντριπτική αποδεικτική διαδικασία και στα πορίσματά της. Στο μέτρο που αυτά είναι το κριτήριο έκδοσης της δικαστικής απόφασης, οι κατηγορούμενοι θα καταδικαστούν.

B: Έχουμε δει, τα τελευταία χρόνια, κορυφαία στελέχη της ΧΑ να διαφοροποιούν τη στάση τους και να κινούνται -φαινομενικά τουλάχιστον- ανεξάρτητα. Τρανταχτά παραδείγματα οι Λαγός, Ηλιόπουλος και Γερμενής. Πρόκειται για κάποιου είδους τακτικισμό ώστε να διασωθεί τμήμα του μηχανισμού της ΧΑ σε περίπτωση καταδικαστικής απόφασης ή πρόκειται, περισσότερο, για εσωτερικές συγκρούσεις και αντιφάσεις οι οποίες οξύνθηκαν εξαιτίας της ποινικής δίωξης και της δικαστικής διαδικασίας;

Θ.Κ.: Οι αποχωρήσεις των στελεχών που αναφέρετε –και ακόμα περισσότερες– ήταν αποτέλεσμα μιας πραγματικής κρίσης που αντιμετώπισε η ναζιστική οργάνωση, κάτω από τη συνδυαστική πίεση που της ασκούσε η ποινική δίωξη μέσα στη δικαστική αίθουσα και η δράση του αντιφασιστικού κινήματος στις γειτονιές. Εκφράζει λοιπόν πραγματικά αδιέξοδα της ηγεσίας της οργάνωσης, δεν είναι «σικέ». Αλλά αυτό δεν πρέπει να κάνει τον οποιοδήποτε να πιστέψει ότι αίφνης ο Μιχαλολιάκος και ο Λαγός απέκτησαν μεταξύ τους κάποια «ιδεολογική» διαφορά ή απέκλιναν

σε ζητήματα «αρχών». Στο μέτρο που τη γλυτώσουν, ο δρόμος είναι ανοιχτός για να τα ξαναβρούν, όπως συμβαίνει καθημερινά στους κόλπους της οποιασδήποτε συμμορίας.

B.: Η αγόρευση της εισαγγελέως Αδαμαντίας Οικονόμου εξέπληξε αρνητικά πολλούς. Σε ποιο βαθμό ήταν αναμενόμενη από την πολιτική αγωγή κι όσους παρακολουθούν εκ του σύνεγγυς τη δίκη και κατά πόσο θεωρείτε πως μπορεί να επηρεάσει την ετυμηγορία;

Θ.Κ.: Η εισαγγελική πρόταση ήταν αναμενόμενη στο σκέλος που αφορούσε την αθώωση των ηγετικών στελεχών, ήταν όμως πιο «ακραία» από όσο φανταζόμασταν στο κομμάτι της απαλλαγής των φυσικών αυτουργών και στο σκεπτικό της. Όταν έχεις περάσει 5 χρόνια στην ίδια αίθουσα με κάποιους ανθρώπους, έστω και αν σε χωρίζουν ένα έδρανο και ένας τοίχος, μπορείς να έχεις μια εκτίμηση για τον κάθε παράγοντα της δίκης. Οι προσδοκίες της πολιτικής αγωγής ήταν συνολικά ταυτόσημες για την εισαγγελέα της έδρας. Και σίγουρα μια τέτοια εισαγγελική πρόταση «κατεβάζει» τον πήχυ των προσδοκιών για την απόφαση, αφού δίνει τεράστια περιθώρια στο δικαστήριο να εφεύρει μια «μέση λύση». Αλλά αυτό είναι κάτι που σαν πολιτική αγωγή δεν το αποδεχτήκαμε στις αγορεύσεις μας. Απευθυνθήκαμε στο δικαστήριο θέτοντας τον πήχυ εκεί που τον τοποθέτησε η ακροαματική διαδικασία. Τώρα είναι ευθύνη του δικαστηρίου: η εισαγγελική πρόταση δεν είναι δεσμευτική και η απόφαση ανήκει αποκλειστικά στους τρεις δικαστές της σύνθεσης.

B.: Στις τελευταίες εκλογές, η ΧΑ έμεινε εκτός Βουλής, κάτι αναμφίβολα πολύ θετικό και κάτι στο οποίο μετά βεβαιότητας έχει συμβάλει και το αντιφασιστικό κίνημα και η πολιτική αγωγή, η οποία ανέδειξε ένα σωρό εγκληματικές πτυχές της δραστηριότητάς της. Ωστόσο, δεν είμαστε βέβαιοι πως η κρίση της ΧΑ συνοδεύεται με κρίση των συγκροτητικών της λόγων σε κοινωνικό επίπεδο. Μακεδονομαχίες, αντιπροσφυγικό ρεύμα, αντισημιτικές δράσεις, ρατσιστικός και σεξιστικός λόγος: όλα αυτά είναι πολύ παρόντα για να τα αγνοήσουμε και μας θέτουν μπροστά σε νέα, ίσως πιο σύνθετα, καθήκοντα εφόσον δεν συμπυκνώνονται στη μορφή ενός κόμματος, αλλά είναι πιο

διάχυτα. Ποια είναι η επόμενη μέρα για το αντιφασιστικό κίνημα;

Θ.Κ.: Το αντιφασιστικό κίνημα έπαιξε καταλυτικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις με την απομόνωση της Χρυσής Αυγής. Χωρίς τη δράση του, τα πολιτικά πράγματα θα μπορούσαν να έχουν εξελιχθεί τελείως διαφορετικά την τελευταία δεκαετία. Γι' αυτό επιδιώκουμε μια δικαστική απόφαση που θα επισφραγίσει αυτόν τον συσχετισμό, δηλαδή την ήττα του πολιτικού σχεδίου «τάγματα εφόδου» υπό τη διεύθυνση αυτοτελούς πολιτικού κέντρου (της ηγεσίας της Χρυσής Αυγής) σε υπόγεια σύνδεση με μηχανισμούς του κράτους. Αλλά από εκεί και πέρα, ο φασισμός και ο ρατσισμός είναι φαινόμενα ευρύτερα από έναν οργανωτικό τους κόμβο, ακόμα και κρίσιμο όπως είναι η Χρυσή Αυγή. Οπότε το κίνημα θα πρέπει να συνεχίσει τις δράσεις του, την απομόνωση των φασιστών στις γειτονιές, την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, την ιδεολογική μάχη ενάντια στον εθνικισμό, κλπ. Το αντιφασιστικό κίνημα είναι ασπίδα –και κάποιες φορές δόρυ– μακράς πνοής στη μάχη μας για να αλλάξουμε τον κόσμο.

Β.: Εκτός από το δικό σας πολύ ενδιαφέρον βιβλίο, κυκλοφόρησε πρόσφατα, επίσης υπό τη μορφή βιβλίου, και η αγόρευση του Κώστα Παπαδάκη («Το «άλλο άκρο» στο εδώλιο: δικαιοσύνη ή ατιμωρησία ξανά. Αγόρευση στη δίκη της Χρυσής Αυγής») από τις εκδόσεις Τόπος. Για εμάς είναι σημαντικό που υπάρχει αυτή η καταγραφή και μας γεννά και το εξής ερώτημα: πάντα υπήρχε χώρος για μια πιο «πολιτικοποιημένη», ενσυνείδητη δικηγορία και άξιοι φορείς της – τρανταχτό παράδειγμα η πολιτική αγωγή στη δίκη της ΧΑ. Ωστόσο, σήμερα, πού βρισκόμαστε σε σχέση με αυτό; Πώς μπορεί ένας επαγγελματίας του νομικού κλάδου να είναι «πολιτικός», επιτελώντας το λειτούργημά του αποτελεσματικά;

Θ.Κ.: Το ρεύμα της μαχόμενης, ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής δικηγορίας έχει μακρά ιστορία και στην Ελλάδα και παγκόσμια. Θα μπορούσαμε να πάμε σε παραδείγματα όπως του Παντελή Πουλιόπουλου στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου ή

του Χανς Λίτεν στη Γερμανία της Βαϊμάρης, που ανέφερε ο Κώστας Παπαδάκης στο τέλος της αγόρευσής του. Όμως προτιμώ να αναφερθώ περισσότερο στα πιο κοντινά μας: η ίδια η παρουσία του Κώστα στη δίκη της Χρυσής Αυγής αποτελεί μια συνέχεια της μάχης που έδωσαν καλοί σύντροφοι και συνάδελφοι αυτού του ρεύματος στη δεκαετία του 2000 στις δίκες της «αντιτρομοκρατίας». Αυτό το ρεύμα ήταν και είναι υπαρκτό. Αντιλαμβάνεται την άσκηση της δικηγορίας ως «πολιτική» υπόθεση, γιατί πέραν από τις μυστικοποιήσεις της νομικής «επιστήμης», η απόδοση δικαιοσύνης σε μια κοινωνία, πόσο μάλλον σε μια ταξική και άνιση κοινωνία, είναι ένα πολιτικό διακύβευμα. Η παρέμβασή μας, λοιπόν, στη δίκη της Χρυσής Αυγής ήταν νομικο-πολιτική. Γι' αυτό και η παρακαταθήκη της ανήκει, τελικά, στον κόσμο του αντιφασιστικού κινήματος, που έχει να συνεχίσει τη μάχη ενάντια στον φασισμό και τον ρατσισμό εκεί που πραγματικά μετράει: έξω από τις δικαστικές αίθουσες.

*Ο Θανάσης Καμπαγιάννης είναι δικηγόρος πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής για λογαριασμό των Αιγύπτιων αλιεργατών.

«Με τις Μέλισσες ή με τους Λύκους»: μια Βιβλιοπαρουσίαση

Ο αντιφασισμός για μας είναι ένα ύψιστο πολιτικό καθήκον, μια διαρκής διερώτηση, ένα πρίσμα και μια αγωνία. Βαίνοντας προς το τέλος της δίκης της Χρυσής Αυγής, τα αντανακλαστικά μας οξύνονται εν αναμονή της απόφασης αλλά και εν συνειδήσει των ιδιαιτεροτήτων της εποχής. Μολονότι η κρισιακή συνθήκη της πανδημίας του κορωνοϊού έχει μεταστρέψει τη δημόσια συζήτηση σε άλλα μονοπάτια, σήμερα δημοσιεύουμε μια παρουσίαση του βιβλίου του δικηγόρου Θανάση Καμπαγιάννη “Με τις μέλισσες ή με τους λύκους. Αγόρευση στη δίκη της Χρυσής Αυγής” καθώς και

μια μίνι συνέντευξη που μας παραχώρησε και για την οποία τον ευχαριστούμε θερμά. Κλείνουμε τη σύντομη εισαγωγή με τα λόγια του ίδιου, με τα οποία δεν θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε περισσότερο: “Το αντιφασιστικό κίνημα είναι μια ασπίδα μακράς πνοής στη μάχη μας για να αλλάξουμε τον κόσμο”.

του Βασίλη Γεωργάκη

Τις τελευταίες ημέρες ο δημόσιος διάλογος κυριαρχείται –και όχι άδικα– από την κρίση του κορωνοϊού, μια νέα συνθήκη την οποία βιώνει ολόκληρος ο πλανήτης. Πολιτικές συλλογικότητες και διαδικασίες ψάχνουν να βρουν τον βηματισμό τους, να προσαρμοστούν στην παρούσα συνθήκη, να αρθρώσουν τον πολιτικό λόγο που αρμόζει στην περίπτωση, την ίδια στιγμή που τα μέτρα της κυβέρνησης δυσκολεύουν απίστευτα ακόμη και τη διεξαγωγή μιας συνέλευσης.

Όσο ιδιαίτερη και πρωτόγνωρη κι αν είναι η συνθήκη ωστόσο, είναι επιτακτική ανάγκη να ορθοποδήσουμε, να προσαρμοστούμε και να συνεχίσουμε αυτό που κάναμε μέχρι τώρα* και αυτό είναι πολιτική. Κι αν οι περιστάσεις ανέστειλαν (;) ή εν πάση περιπτώση επιβράδυναν την ολομέτωπη επίθεση της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας σε μία σειρά από κοινωνικά πεδία, τα ζητήματα που ήταν σε εξέλιξη όπως η διαφαινόμενη νέα οικονομική κρίση και το προσφυγικό, παραδείγματος χάριν, συνεχίζουν να εξελίσσονται, ασχέτως των πεδίων στα οποία περιορίζεται ο δημόσιος διάλογος. Και ο ρόλος μας είναι να συνεχίσουμε να αναδεικνύουμε όσο το δυνατόν περισσότερα. Στα εν Ελλάδι, ένα από αυτά τα ζητήματα είναι η δίκη της Χρυσής Αυγής, η οποία μετά από πέντε σχεδόν χρόνια οδεύει επιτέλους προς την ολοκλήρωσή της.

Η σημαντικότερη ίσως δίκη στα χρόνια της Μεταπολίτευσης βρίσκεται πια στην τελευταία της φάση, με τις αγορεύσεις της πολιτικής αγωγής να έχουν ολοκληρωθεί. Προηγουμένως ωστόσο ήταν η εισαγγελέας Αδαμαντία Οικονόμου που είχε τραβήξει τα βλέμματα πάνω της, όταν τον περασμένο Δεκέμβρη, με μία αγόρευση κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της υπεράσπισης της

Χρυσής Αυγής, προσπάθησε περίπου να αποδώσει όλα τα εγκλήματα της ναζιστικής συμμορίας σε μεμονωμένες ενέργειες συγκεκριμένων προσώπων, ξεπλένοντας την ηγεσία και απορρίπτοντας τον χαρακτηρισμό της Χρυσής Αυγής ως «εγκληματική οργάνωση».

Απέναντι στην προκλητική αγόρευση της Οικονόμου στάθηκε η πολιτική αγωγή με την αγόρευση του Θανάση Καμπαγιάννη, δικηγόρου των Αιγύπτιων αλιεργατών που δέχθηκαν δολοφονική επίθεση από χρυσαυγίτες μέσα στο σπίτι τους τον Ιούνιο του 2012, να είναι αυτή που ίσως ξεχώρισε περισσότερο .

Η αγόρευση αυτή ήρθε στα χέρια μας υπό τη μορφή βιβλίου από τις εκδόσεις Αντίποδες, με τίτλο «Με τις Μέλισσες ή με του Λύκους. Αγόρευση στη δίκη της Χρυσής Αυγής». Στις περισσότερες από διακόσιες σελίδες του ιδιαίτερα καλαίσθητου βιβλίου (σχόλιο μάλλον περιττό όταν αναφερόμαστε στους Αντίποδες), ο Θανάσης Καμπαγιάννης καταδεικνύει μεθοδικά οποιοδήποτε επιχείρημα της εισαγγελίας, καταδεικνύοντας τον ναζιστικό χαρακτήρα της Χρυσής Αυγής, την άκαμπτη ιεραρχία της και την ύπαρξη ενός συγκεκριμένου τρόπου δράσης – *modus operandi*, με χαρακτηριστικά που παραπέμπουν ευθέως σε εγκληματική οργάνωση και όχι σε κόμμα, τα μέλη του οποίου έδρασαν μεμονωμένα.

Το βιβλίο χωρίζεται σε οκτώ κεφάλαια, στα οποία ο Καμπαγιάννης ξεδιπλώνει την συλλογιστική του, όπως την διατυπώνει στην Εισαγωγή: να καταδειχθεί κατά πόσον υφίσταται μία οργάνωση, εν προκειμένω η Χ.Α., που επιδιώκει την τέλεση κακουργηματικών πράξεων, να εξεταστεί η ένταξη επιμέρους κακουργηματικών πράξεων στο πλαίσιο δράσης της Χ.Α. και τέλος να εξεταστεί το κατά πόσο η Χ.Α. αποτελεί πράγματι εγκληματική οργάνωση.

Ο εθνικοσοσιαλιστικός χαρακτήρας της Χρυσής Αυγής

Σημαντικό σημείο στην επιχειρηματολογία είναι ο εθνικοσοσιαλιστικός χαρακτήρας της Χ.Α., καθώς από εκεί υπαγορεύεται η επιλογή των θυμάτων της οργάνωσης. Το δεύτερο κεφάλαιο του βιβλίου αφιερώνεται ακριβώς στη συγκρότηση της Χ.

Α., την πορεία της από τη δεκαετία του 1980 μέχρι και την είσοδό της στο κοινοβούλιο το 2012. Ο Καμπαγιάννης αποδεικνύει σε αυτό το σημείο με πληθώρα ντοκουμέντων την εθνικοσοσιαλιστική τοποθέτηση της Χ.Α. και την θεσμοθετημένη, εντός αυτής, «Αρχή του Αρχηγού (führerprinzip)» καταλήγοντας πως:

Είναι [ενν. ο Μιχαλολιάκος] ο απόλυτος κυρίαρχος της Χρυσής Αυγής και τίποτα δεν γίνεται σε αντίθεση με αυτόν, αν ο ίδιος δεν το έχει αποφασίσει. (σ. 37)

Η «Αρχή του Αρχηγού» αποτελεί ακρογωνιαίο λίθο στην προσπάθεια της πολιτικής αγωγής να καταδικαστεί η Χ.Α. ως εγκληματική οργάνωση, καθώς κατ' αυτό τον τρόπο αποδεικνύεται ξεκάθαρα πως ουδείς εντός αυτής μπορεί να δράσει υπό την κάλυψή της χωρίς ρητή συγκατάθεση από τον «Αρχηγό».

Ο εθνικοσοσιαλιστικός χαρακτήρας της Χ.Α., ωστόσο, εξασφαλίζει τη συνωμοτικότητα ανάμεσα στα μέλη της. Όπως πολύ εύστοχα επισημαίνει ο Καμπαγιάννης:

Κάθε εγκληματική οργάνωση χρειάζεται τη συνωμοτικότητα, προκειμένου να είναι στεγανή. Αυτή η στεγανότητα είναι που την κάνει και τόσο επικίνδυνη. Μια εγκληματική οργάνωση βασίζεται πάντα στο χτίσιμο μιας μικροκοινωνίας (...) Όταν η απομόνωση των μέσα γίνεται με όχημα την εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία που είναι τόσο αποσυνάγηση στην ελληνική κοινωνία και την ιστορία της, τότε δεν υπάρχει επιστροφή. (σ.σ. 42-43)

Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν αποτελεί απλώς μία πολιτική τοποθέτηση, όσο απεχθής κι αν είναι αυτή. Είναι ο συνδετικός κρίκος, η κόλλα που κρατάει ενωμένο τον σκληρό πυρήνα της Χ.Α. και δημιουργεί τις συνθήκες εκείνες όπου ουδείς μπορεί να δράσει αυτόνομα και πέρα από τις άνωθεν εντολές.

Από τον Κουσουρή στον Άγιο Παντελεήμονα: τα τάγματα εφόδου

Το δεύτερο σημείο της αγόρευσης Καμπαγιάννη αναφέρεται στις εγκληματικές ενέργειες που αποδόθηκαν στην Χ.Α. καθώς και στην

εμφάνιση ενός συγκεκριμένου τρόπου δράσης, με τα περίφημα «τάγματα εφόδου», που παραπέμπουν άμεσα στις ομάδες μάχης των φασιστών και τα αντίστοιχα ναζιστικά τάγματα. Από τη δολοφονική επίθεση στον Δημήτρη Κουσουρή το 1998, μέχρι τις επιθέσεις σε κοινωνικούς χώρους όπως το στέκι Αντίπνοια, είναι εμφανής ένας συγκεκριμένος τρόπος δράσης καθώς και η επιλογή θυμάτων βάση της αριστερής ή αντιεξουσιαστικής τους πολιτικής τοποθέτησης:

Από όλα αυτά τα περιστατικά προκύπτει ένα κοινό modus operandi: α) Πολλοί δράστες εναντίον ενός θύματος (...) β) Θύματα που στοχοποιούνται με κριτήριο την αντίθετη ιδεολογία με τη Χρυσή Αυγή (...) ε) Εκ των προτέρων χωροχρονική και ιεραρχική οργάνωση της επίθεσης (...). (σ.σ. 48-49)

Όλες αυτές οι επιθέσεις, όσο αποτρόπαιες κι αν ήταν, δεν συγκρίνονται με την οργανωμένη παρέμβαση της Χ.Α. στις γειτονιές του κέντρου της Αθήνας, αυτό που ο Καμπαγιάννης χαρακτηρίζει ως «Δοκιμή του Αγίου Παντελεήμονα». Εκεί όπου επί τέσσερα χρόνια, από το 2008 έως και το 2012, η Χ.Α. θα εγκαθιδρύσει ένα καθεστώς τρόμου, με συνεχείς επιθέσεις κυρίως σε μετανάστες. Κι όλα αυτά εκμεταλλευόμενη όχι απλώς την παράλυση του κρατικού μηχανισμού απέναντι στην ραγδαία επιδείνωση των όρων αστικής διαβίωσης σε συγκεκριμένες γειτονιές, αλλά απολαμβάνοντας και την κάλυψη της Ελληνικής Αστυνομίας:

Και μάλιστα υπήρχαν και ηχητικά ομιλιών του Αρχηγού της ΕΛΑΣ σε συσκέψεις με περιεχόμενο «κάντε του τη ζωή δύσκολη». Μια τοποθέτηση που μπορούσε να καταστήσει την Χρυσή Αυγή φίλια δύναμη προς την αστυνομία και τους στόχους της. Αυτή την ευκαιρία την άρπαξε η Χρυσή Αυγή. (σ. 59)

Μεγάλη έκταση του τέταρτου κεφαλαίου του βιβλίου καταλαμβάνει η επίθεση των χρυσαυγιτών στους Αιγύπτιους αλιεργάτες τον Ιούνιο του '12. Οι περιγραφές του περιστατικού είναι ανατριχιαστικές, ωστόσο για λόγους οικονομίας θα σταθούμε σε αυτό που θεωρούμε κύριο σημείο του περιστατικού, που δεν είναι

άλλο από τη βεβαιότητα πως και αυτή η επίθεση δεν ήταν μεμονωμένο περιστατικό αλλά κεντρικά οργανωμένη επιχείρηση της Χ.Α:

Συμπερασματικά, αυτό που συνέδεε αυτούς τους ανθρώπους εκείνο το βράδυ ήταν η οργανωτική σχέση τους με τη Χρυσή Αυγή. Δεν ήταν παρέα, ούτε και θα μπορούσε ο Πανταζής, ένας άνθρωπος διαφορετικής ηλικίας από τους υπόλοιπους, να κολλήσει σε αυτή την «παρέα». Ο συνδετικός κρίκος ήταν και είναι η Χρυσή Αυγή. (σ. 75)

Ιεραρχία και Πειθαρχία

Καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης, οι χρυσαυγίτες κατέβαλαν υπέρμετρη προσπάθεια να προστατέψουν τον Ν. Μιχαλολιάκο, τον «Αρχηγό». Στην προσπάθειά τους αυτή, επιχείρησαν όσο γίνεται να υποβαθμίσουν, να αποκρύψουν και να συσκοτίσουν την πραγματική δομή της Χ.Α., ούτως ώστε οι εγκληματικές ενέργειες που διαπράχθηκαν στο όνομα της οργάνωσης, να αποδοθούν σε ατομικές πρωτοβουλίες, για τις οποίες η ηγεσία ήταν ανήξερη. Η προσπάθεια αυτή αποτυπώνεται εύγλωττα στην «δημιουργική ασάφεια» που περικλείει τον ορισμό του «μέλους» της Χ.Α.

Τις ατέλειωτες αυτές αντιφάσεις καταγράφει επιμελώς ο Καμπαγιάννης στο πέμπτο κεφάλαιο του βιβλίου. Πίσω όμως από αυτή την ασάφεια, δεν είναι δύσκολο να διακρίνει κανείς την πραγματική φύση της οργανωτικής δομής της Χ.Α., η οποία συνίσταται σε άκαμπτη ιεραρχία και πειθαρχία προς την ηγεσία. Και προς τεκμηρίωση αυτού που η εισαγγελέας δυσκολεύτηκε να διακρίνει, ο Καμπαγιάννης θα χρησιμοποιήσει δεκάδες στοιχεία που προέκυψαν τόσο από τα τηλέφωνα των χρυσαυγιτών, όσο και από τις καταθέσεις τους. Το συγκεκριμένο κεφάλαιο είναι και το μεγαλύτερο σε έκταση, καταλαμβάνοντας πάνω από πενήντα σελίδες και αποδεικνύει πέρα για πέρα πως είναι αδύνατον να ξεφύγει οποιοσδήποτε από την γραμμή της ηγεσίας και να πράξει στο όνομα της οτιδήποτε δεν έχει προηγουμένως αποφασιστεί και εγκριθεί από αυτή. Όπως καταληκτικά αναφέρει ο Καμπαγιάννης:

Στρατιωτικό σώμα κατά τύχη, κυρία πρόεδρε, δεν φτιάχτηκε ποτέ.
(σ. 150)

Η είσοδος της Χρυσής Αυγής στο κοινοβούλιο το 2012 θα μπορούσε θεωρητικά να οδηγήσει την ηγεσία σε μία επιλογή «νόμιμης» πολιτικής δράσης. Αντ' αυτού ωστόσο και όπως επισημαίνεται και στο έκτο κεφάλαιο, η Χ.Α. συνεχίζει την παράλληλη άσκηση νόμιμης πολιτικής δράσης και πολιτικής του «πεζοδρομίου». Μια επιλογή βγαλμένη από τα textbook ναζιστικών και φασιστικών οργανώσεων. Πλέον ο συντονισμός επιθέσεων όπως αυτή στον ΕΚΧ Συνεργείο ή σε λαϊκές αγορές θα γίνεται επιτόπου από μέλη της που φέρουν την ιδιότητα του βουλευτή και πλήρη πολιτική νομιμοποίηση από το κόμμα. Τα «τάγματα εφόδου» εντάσσονται οργανικά στις τοπικές ανά την επικράτεια –δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πως οι δράσεις αυτές εξυπηρετούν μία συγκεκριμένη τακτική και αποτελούν πολιτική επιλογή της ηγεσίας, που δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να επικαλεστεί άγνοια ή «απειρία».

Η κλιμάκωση του Σεπτεμβρίου του 2013

Το καθεστώς ατιμωρησίας, που η νεοναζιστική συμμορία απολάμβανε από κράτος και αστυνομία, οδήγησε στην κλιμάκωση του Σεπτεμβρίου του 2013 ή αλλιώς «Ελληνικού Σεπτεμβρίου», χαρακτηρισμός αντίστοιχος με κωδική ονομασία στρατιωτικής επιχείρησης. Είναι τότε που θα δεχθούν την επίθεση οι συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ και θα δολοφονηθεί ο Παύλος Φύσσας.

Οι λεπτομέρειες των δύο αυτών χτυπημάτων, που έμελλε να αποτελέσουν την θρυαλλίδα για την ποινική δίωξη της Χ.Α. είναι πια γνωστές χάρις στην σκληρή δουλειά τόσο της πολιτικής αγωγής όσο και της ομάδας Forensic Architecture. Ο Καμπαγιάννης σε αυτό το σημείο της αγόρευσης καταθέτει έναν πλήρη απολογισμό των γεγονότων, τα οποία για μία ακόμη φορά συγκλίνουν προς την κατεύθυνση της ηγεσίας της Χ.Α. η οποία σαφώς γνώριζε τις κινήσεις της περίφημης τοπικής της Νίκαιας και όλους τους εμπλεκόμενους τόσο στην επίθεση στο ΠΑΜΕ όσο και στην δολοφονία του Παύλου Φύσσα – παρά τους αντίθετους ισχυρισμούς της υπεράσπισης.

Σε μία παράγραφο που συμπυκνώνει ίσως με τον καλύτερο τρόπο την προσπάθεια που κατέβαλε το αντιφασιστικό κίνημα όλα αυτά τα χρόνια, αναφερόμενος στις δύο κοπέλες που έσπευσαν να καταθέσουν ως αυτόπτες μάρτυρες το βράδυ της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα, ο Καμπαγιάννης καταλήγει:

Μέσα σε ένα ζοφερό τοπίο, για την κοινωνία, για τον κόσμο, αυτές οι δύο νεαρές κοπέλες εκτέλεσαν τα πολιτικά τους καθήκοντα, με την πραγματική έννοια του όρου «πολιτικά». Γιατί εκείνη την άγρια νύχτα, δεν έδρασε μόνο ο κόσμος των λύκων, γιατί αγέλη λύκων ήταν αυτοί που χύμηξαν πάνω στον Παύλο Φύσσα. Έδρασε, αναδύθηκε και ο κόσμος των μελισσών, ο κόσμος που βλέπει έναν άνθρωπο πεσμένο κάτω, αιμόφυρτο, σε ανάγκη, και δεν λέει «να ένας ξένος», αλλά λέει «να, ο αδελφός μου». Γι' αυτό το λόγο, περισσότερο από κάθε άλλο μάρτυρα, στην περίπτωση αυτών των δύο νεαρών γυναικών, καλείστε όχι μόνο να κρίνετε την αξιοπιστία τους, αλλά καλείστε, κυρίες και κύριοι δικαστές, να τοποθετηθείτε, κι εσείς, κυρία πρόεδρε, με ποιον είστε: με τις μέλισσες ή με τους λύκους; (σ. 215)

Καταλήγοντας...

Η κατάληξη της δίκης της Χρυσής Αυγής, ακόμη κι υπό αυτές τις συνθήκες, δεν μπορεί παρά να αποτελεί μία από τις κορυφαίες προτεραιότητες του αντιφασιστικού κινήματος αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα. Φυσικά τίποτε δεν τελειώνει, ακόμη και αν τελικά η ηγεσία της οργάνωσης καταδικαστεί. Πόσο μάλλον την στιγμή που ακόμη και υπό το βάρος συντριπτικών στοιχείων, είχαμε μία τοποθέτηση σαν αυτή της εισαγγελέως Αδαμαντίας Οικονόμου. Η σκέψη μίας Χρυσής Αυγής με αθωωμένη την ηγεσία της, έτοιμης να διεκδικήσει οφειλόμενα κρατικά κονδύλια σε αυτή την κοινωνική συγκυρία, ακόμη κι εκτός κοινοβουλίου, δεν μπορεί παρά να κάνει το αίμα να παγώνει στις φλέβες μας.

Ακόμη όμως κι αν αποφύγουμε αυτό το ενδεχόμενο, η πολιτική συγκυρία παραμένει εξαιρετικά δύσκολη. Η μετατόπιση της πολιτικής ατζέντας προς ακροδεξιές θέσεις είναι ξεκάθαρη όπως αποτυπώθηκε από τον εθνικοπατριωτικό πυρετό που συνεπήρε το

ελληνόψυχο ίντερνετ τις τελευταίες ημέρες εξαιτίας των γεγονότων του Έβρου και όχι μόνο. Οι κοινωνίες των νησιών του ανατολικού Αιγαίου βουλιάζουν στο σκοτάδι του εκφασισμού, παραεκκλησιαστικές κινήσεις όπως το «Αφήστε με να ζήσω» επαναφέρουν ζητήματα όπως αυτό των αμβλώσεων, που θεωρούνταν ληγμένα από δεκαετίες, ενώ ο εναγκαλισμός εκκλησίας και κράτους μοιάζει ισχυρότερος από ποτέ – αν και η τρομακτική ανευθυνότητα της επίσημης εκκλησίας πάνω στο ζήτημα του κορωνοϊού ίσως της κόστισε περισσότερο από όσο υπολόγιζε.

Σε αυτά τα πλαίσια το βιβλίου του Θανάση Καμπαγιάννη δεν αποτελεί απλώς μία λεπτομερή καταγραφή των έργων και ημερών της νεοναζιστικής συμμορίας. Είναι ένα ντοκουμέντο πολιτικής ιστορίας κι ακόμη ένα όπλο στα χέρια του αντιφασιστικού κινήματος, στην προσπάθεια του να τελειώνουμε πια με τους μαχαιροβγάλτες της Χρυσής Αυγής.

Αντιφασιστικό Καλαμάτας

Φεστιβάλ

Το Σάββατο και την Κυριακή 19-20 Οκτωβρίου, η Αντιφασιστική Κίνηση Καλαμάτας διοργανώνει το 8ο Αντιρατσιστικό – Αντιφασιστικό Φεστιβάλ και η Βαβυλωνία θα είναι εκεί.

Ακολουθεί το πρόγραμμα και το κάλεσμα του φεστιβάλ:

19 & 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Περίβολος Περιφέρειας (πρώην Νομαρχία)

Σάββατο 19 Οκτωβρίου

19:00 Εκδήλωση – συζήτηση : Η δίκη της Χρυσής Αυγής – η επόμενη μέρα του φασισμού στην Ελλάδα

Μιλάνε οι :

Θανάσης Καμπαγιάννης (δικηγόρος πολιτικής αγωγής στη δίκη της ΧΑ)

“Υποπτο μούσι (δημοσιογράφος – OmniaTV)

21:00 Μουσικοθεατρικό δρώμενο από την ομάδα “Λυκοτσαρδά”:

Ακολουθεί συναυλία με τους:

Coverdose

Accents

+PARTY

Κυριακή 20 Οκτωβρίου

19:00 Θεατρική παράσταση “Το σπίτι της Μπερνάρντα Άλμπα” (Φεντερίκο Γκαρσία Λόρκα) από την Αυτοσχέδια Σκηνή

20:30 Εκδήλωση – συζήτηση:

Καταστολή σε Καιρούς ‘Δημοκρατίας’: Η Περίπτωση των Εξαρχείων

Συζητάνε μέλη από τις συλλογικότητες:

ΚΕΝΟ ΔΙΚΤΥΟ

Ομάδα Αναρχικών Μεταναστών Εξαρχείων
Περιοδικό ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Ακολουθεί μουσική “παρεμβολή” από τους:

Γουόκι Τόκι!

Ελένη Χρηστίδου

Πάνος Ταντής

Παναγιώτης Βιώνης

Είσοδος ελεύθερη

Στο χώρο θα υπάρχουν βιβλιοπωλείο, συλλογικά εγχειρήματα και περίπτερα ενημέρωσης

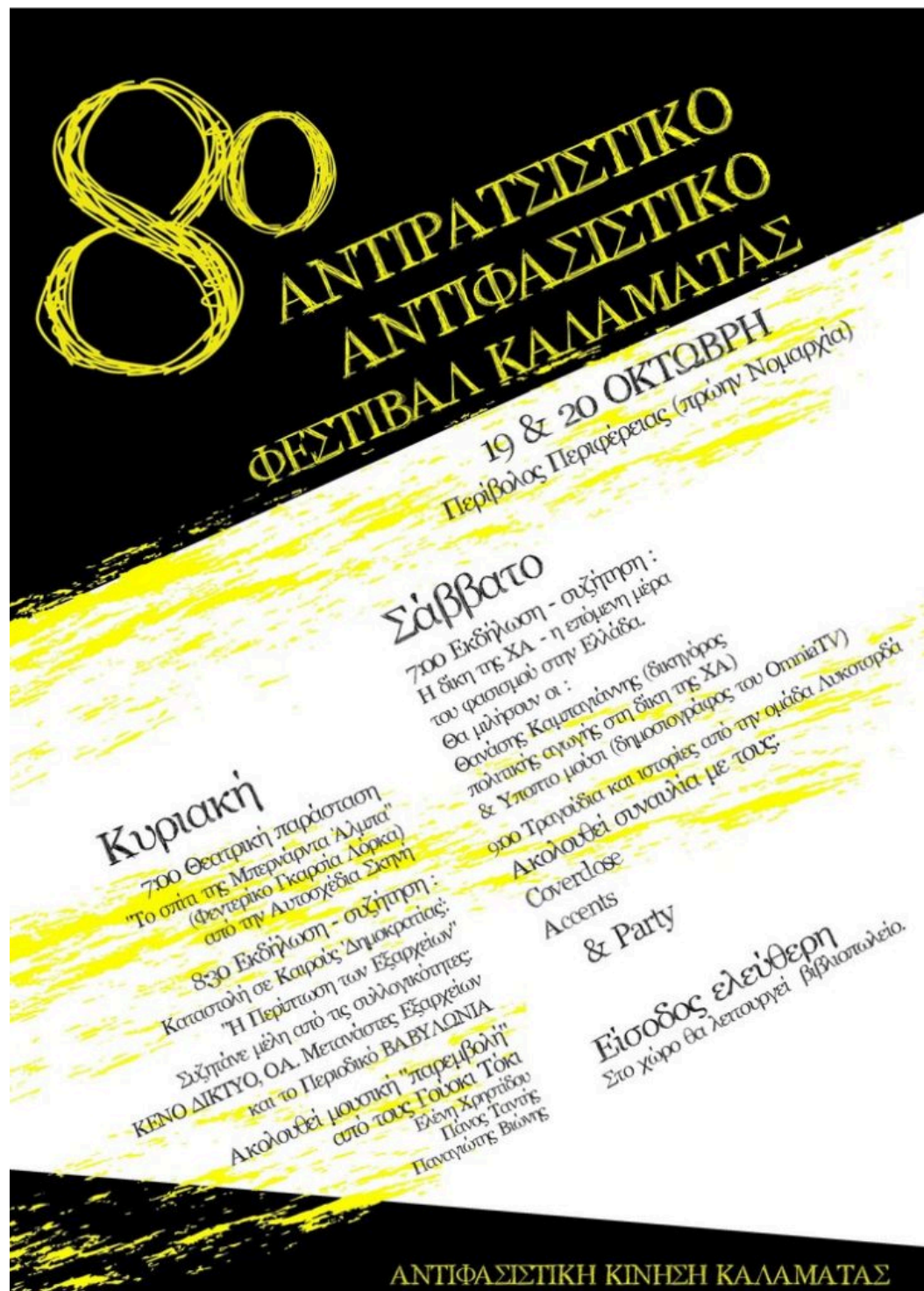
Επειδή:

- Ενώ η δίκη της Χρυσής Αυγής τελειώνει, τα στελέχη και τα μέλη της ενσωματώνονται στα δεξιά κόμματα, καταλαμβάνοντας συχνά σημαντικές, θεσμικές θέσεις.
- Τα ΜΑΤ, οι ΔΙΑΣ και η ΟΠΚΕ λυμαίνονται τα αστικά κέντρα. Με απρόκλητες επιθέσεις, παρενόχληση πολιτών και συνεχή επιδεικτική παρουσία, δημιουργούν ένα κλίμα αστυνομοκρατίας που ονομάζουν «έννομη τάξη».
- Οικογένειες προσφύγων και μεταναστών εκδιώκονται κακήν κακώς από κατειλημμένους χώρους, όπου είχαν ήδη μια αξιοπρεπή ζωή με τα παιδιά τους να πηγαίνουν σχολείο, για να στιβαχτούν σε «ανοιχτά κέντρα φιλοξενίας» ή «κλειστά κέντρα κράτησης»: σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης στη μέση του πουθενά χωρίς βασικές υποδομές και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.
- Οι γυναικοκτονίες γίνονται καθημερινότητα, η ομοφοβία κανονικότητα, η μαύρη ανασφάλιστη εργασία προαπαιτούμενο πρόσληψης, ο συνδικαλισμός καταργείται στην πράξη.
- Ο χαφιεδισμός ασκείται πλέον από «αξιοσέβαστα» μέλη του κοινοβουλίου και επικηρύσσονται κεφάλια διαδηλωτών, όπως οι παράνομοι στην Άγρια Δύση.

Μ' απλά λόγια, επειδή ο φασισμός είναι ακόμη εδώ.

ΤΟ ΛΕΜΕ ΚΑΘΑΡΑ

ΕΞΩ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΑΣ, ΑΠ' ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ, ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

80
ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ
ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

19 & 20 ΟΚΤΩΒΡΗ
Περιβολος Περιφερειας (πρώην Νομαρχία)

Κυριακή
7:00 Θεατρική παράσταση
"Το σπίτι της Μπερνάρτα Άλμπα"
(Φανερικό Γκαρσία Λόρκα)
από την Αυτοσχέδια Σκηνη

8:30 Εκδήλωση - συζήτηση:
Καταστολή σε Καιρούς Δημοκρατίας:
"Η Περίπτωση των Εξαρχείων"
Συζητήστε μέλη από τις συλλογικότητες:
ΚΕΝΟ ΔΙΚΤΥΟ, Ο.Α. Μετανάστες Εξαρχείων
και το Περιοδικό ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Ακολουθεί μουσική "παρεμβολή"
Εύην Χρησίδου
Πένος Ταντισ
Παναγιώτης Βιώνης

Σάββατο
7:00 Εκδήλωση - συζήτηση:
Η δικη της ΧΑ - η επόμενη μέρα
του φασισμού στην Ελλάδα.
Θα μιλήσουν οι:
Θανάσης Καμπαγιάννης (δικηγόρος
πολιτικής αγωγής στη δικη της ΧΑ)
& Υποπτιο μούσι (δημοσιογράφος του ΟπιάTV)

9:00 Τραγούδια και ιστορίες από την ομάδα Λυκοπαρξά
Ακολουθεί συναυλία με τους:
Coverlose
Accents
& Party

Είσοδος ελεύθερη
Στο χώρο θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

Οι εξισώσεις του Φιλελευθερισμού και ο Β' ΠΠ

του Νώντα Σκυφτούλη

Κάθε τόσο οι Συντηρητικοί, οι Φιλελεύθεροι, οι Λαϊκοί συνεπικουρούμενοι και από άλλες τάσεις της σύγχρονης διαχείρισης της κρατικής κυριαρχίας όπως οι Σοσιαλιστές και οι Πράσινοι, φροντίζουν μέσα από ψηφίσματα του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου να μας υπενθυμίζουν την εξίσωση του ναζισμού με τον κομμουνισμό. Από το 2006 βγαίνουν συνεχώς ψηφίσματα καταδίκης των εγκλημάτων των ολοκληρωτικών καθεστώτων, καθιερώνοντας ημέρες μνήμης για τα θύματα του σταλινισμού και του ναζισμού, ψηφίσματα καταδίκης των εγκλημάτων των ολοκληρωτικών καθεστώτων. Αυτοί που ανακάλυψαν τελευταίοι το ναζισμό, ιδιαίτερα οι Φιλελεύθεροι, ερίζουν κάθε τόσο για τις ευθύνες του σταλινικού ρώσικου κράτους στην κατεύθυνση της προδιαγεγραμμένης εξίσωσης που θέλουν να επιβάλλουν, αυτής του ναζισμού με τον κομμουνισμό.

Όμως, επειδή την ιστορία την γράφουν τα κράτη, είμαστε υποχρεωμένοι να διευκρινίσουμε δύο-τρία πράγματα, αλλά και να διατυπώσουμε άμεσα μία αντιεξουσιαστική άποψη για το πότε και πώς άρχισε ο Β' ΠΠ. Πολύ πριν, λοιπόν, από τις συμφωνίες του Μονάχου και τη Ρίμπεντροπ –Μολότοφ και ενώ τα ευρωπαϊκά κράτη, μη εξαιρουμένου του μπολσεβίκικου, προμήθευαν και ενίσχυαν παντοιοτρόπως το χιτλερικό καθεστώς, ξεσπάει στην Ισπανία τον Ιούλη του 1936 εμφύλιος πόλεμος. Αμέσως εισβάλλουν στην Ισπανία χιλιάδες στρατιώτες του γερμανικού και ιταλικού στρατού με τανκς και αεροπλάνα, με πλοία και υποβρύχια. Ο ναζισμός και ο φασισμός επί τω έργω για την καταστολή της επανάστασης και η Λουφτβάφε την Γκουέρνικα. Οι φάλαγγες των εργατών μαζί με τους αναρχικούς της Ισπανίας, αντιμετώπισαν

πρώτοι τον ναζισμό και τον φασισμό. Δεν είχαν καμία αμφιβολία ούτε για το χαρακτήρα των ναζιστικών κομμάτων ούτε για το χαρακτήρα του επερχόμενου πολέμου, ζητήματα που ταλάνιζαν όχι μόνο τα Κ.Κ. της εποχής αλλά και τους φιλελεύθερους των λαϊκών μετώπων, οι οποίοι και θεωρούσαν ακόμη τον Χίτλερ άξιο για σύμμαχο ή άνθρωπο άξιο κατευνασμού. Έτσι, τρία χρόνια αργότερα έγινε και η συμμαχία και ο κατευνασμός.

Ο Β Παγκόσμιος Πόλεμος είχε ήδη ξεκινήσει, αλλά τα κράτη βρίσκονταν ακόμη σε διαβούλευση σχέσεων κυριαρχίας και στρατιωτικών συμμαχιών, μέσα φυσικά από το δρόμο του εξουσιαστικού αμοραλισμού. Από το 1936 μέχρι τον Αύγουστο του 1939, δηλαδή την περίοδο του Ισπανικού εμφυλίου, κανένα κράτος δεν λειτούργησε αντιφασιστικά. Και όλα τα κράτη επεδίωκαν συμμαχία με το Χίτλερ, συνθήκη η οποία οδήγησε στις γνωστές στρατιωτικές και πολιτικές συμμαχίες (Μονάχου και Ρίμπεντροπ-Μολότοφ).

Πρόσφατα, ένα ψήφισμα του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου για τα ογδόντα χρόνια έναρξης του Β' ΠΠ το οποίο εγκρίθηκε, μάλιστα, με μεγάλη πλειοψηφία, επαναφέρει την εξίσωση του κομμουνισμού με τον ναζισμό, κυρίως όσον αφορά την πρόκληση του πολέμου αλλά και την καταδίκη των εγκλημάτων που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια του (Άουσβιτς, Κατύν κ.ά.). Το σκεπτικό το ψηφίσματος σηματοδοτεί ως αρχή του πολέμου τη συμφωνία Ρίμπεντροπ – Μολότοφ από κοινού με τα μυστικά πρωτόκολλα που είχαν ως αποτέλεσμα την εισβολή στην Πολωνία, σχεδόν ταυτοχρόνως, του γερμανικού και του ρωσικού κράτους. Γιατί όμως η αρχή και η αφορμή του πολέμου να μην ήταν η εισβολή και κατάκτηση της Τσεχοσλοβακίας ή γιατί η νομιμοποίηση του πολέμου να μην ήταν η Συμφωνία του Μονάχου που προανήγγειλε και άνοιξε το δρόμο –όπως παραδέχονται και οι ίδιοι- στο σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ που ήταν σύμφωνο εισβολής στη Πολωνία; Ή, για να το πούμε και αυτό, γιατί να μην ήταν η αρχή του πολέμου η εισβολή όλων των ναζιστών και φασιστών στην Ισπανία το 36;

Αφού όμως οι εμπνευστές του ψηφίσματος είναι τυπικοί και επικαλούνται τις διεθνείς συμβάσεις και το διεθνές δίκαιο, ας

δούμε τι έκαναν οι πολιτικοί τους πρόγονοι, οι Συντηρητικοί και οι Φιλελεύθεροι της εποχής. Με την εισβολή στην Πολωνία (1 Σεπτέμβρη 1939), η Αγγλία και η Γαλλία κήρυξαν άμεσα τον πόλεμο στην Γερμανία. Δεν κήρυξαν τον πόλεμο στη Ρωσία τον δεύτερο εισβολέα στην Πολωνία δείχνοντας τις προτιμήσεις τους. Αλλά και στη συνέχεια, η εισβολή της Ρωσίας στις Βαλτικές χώρες και στη Φινλανδία άφησε ασυγκίνητους τους δυτικούς Φιλελεύθερους αποκαλύπτοντας πάλι τις προτιμήσεις τους. Ανάμεσα στον ναζισμό και στον κομμουνισμό επέλεξαν για πολιτικό και στρατιωτικό σύμμαχο τον κομμουνισμό. Αυτή την επιλογή ακολούθησαν, άλλωστε, μέχρι τέλους με τις τρεις αποβάσεις στην Ευρώπη, με την εισβολή του ρωσικού στρατού στη Γερμανία αλλά και στη Μαντζουρία, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν προς όφελος των δυτικών συμμάχων και κυρίως των Αμερικάνων. Και, φυσικά, δεν είναι μονάχα αυτά.

Σε όλη τη διάρκεια της ναζιστικής κατοχής, από τον Τσώρτσιλ μέχρι το Μητσοτάκη (σύμφωνο με το ΕΑΜ Κρήτης), όλοι συμμαχούσαν με τα αριστερά αντιφασιστικά αντάρτικα και μάλιστα σε ενιαία στρατιωτική διοίκηση. Με άλλα λόγια, οι σημερινοί Φιλελεύθεροι οφείλουν την ύπαρξή τους και στο σύμμαχό τους τον Στάλιν και στο ρώσικο στρατό. Όπως όμως και να 'χουν τα πράγματα, η άνοδος του ναζισμού στην κρατική εξουσία μετέτρεψε το κράτος σε στρατιωτική μηχανή, προαναγγέλλοντας από την πρώτη στιγμή τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και αυτή την αποκλειστικότητα δεν μπορεί κανένας να την πάρει από τον κτηνώδη Χίτλερ.

Με το παρόν ευρωπαϊκό ψήφισμα πέραν της συνυπευθυνότητας που προσπαθούν να προσάψουν στη Ρωσία όσον αφορά την έναρξη του πολέμου, επιχειρούν να ταυτίσουν γενικότερα τον κομμουνισμό με το ναζισμό και ιδιαίτερα στις συνέπειες εφαρμογής των ολοκληρωτικών ιδεολογιών αναφερόμενοι σε εγκλήματα, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και άλλα ηχηρά παρόμοια.

Ας επιχειρήσουμε, όμως, στο σημείο αυτό μια μικρή συμβολή στο χώρο των ταυτίσεων και των εξισώσεων:

– Δεν υπάρχει κράτος, με όποια μορφή και ιδεολογία κι αν το χαρακτηρίζει, το οποίο να μην έχει εγκληματήσει, εξανδραποδίσει και αφανίσει πληθυσμούς. Από την «αιματηρή νομοθεσία» και τους οικονομικούς πολέμους σε όλα τα μέρη του πλανήτη, μέχρι και τον Α΄ ΠΠ, ο κλασσικός φιλελευθερισμός ενθάρρυνε, υπέθαλψε και διαχειρίστηκε όλη αυτή τη συνέπεια του αίματος και συνεχίζει σήμερα να στηρίζεται στην όλο και διογκούμενη ανάπτυξη της στρατιωτικής τεχνολογίας.

– Δεν υπάρχει κράτος χωρίς στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ιστορικά αλλά και συγκαιρινά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι το θεμέλιο ύπαρξης του κράτους ενάντια στον εκάστοτε εσωτερικό εχθρό. Είτε μιλάμε για το Νταχάου είτε για τα γκούλαγκ είτε για τη Μακρόνησο είτε για τα σύγχρονα στρατόπεδα των μεταναστών.

– Δεν υπάρχει κράτος χωρίς καθεστώς έκτακτης ανάγκης και κατάσταση εξαίρεσης. Ο αποκλεισμός εθνοτικών και κοινωνικών ομάδων, μειονοτήτων, πολιτικών αντιπάλων ακόμη και η μετατροπή των υποτελών πολιτών σε γυμνούς από δικαιώματα, δυνητικά φονεύσιμους ανθρώπους, ανήκουν όλα αυτά στην προνομία του κράτους.

– Ο φιλελευθερισμός, ο ναζισμός καθώς και ο κομμουνισμός χωρίς την κατάκτηση του κράτους δεν έχουν καμία δυνατότητα εφαρμογής είτε των νόμων της αγοράς είτε των νόμων της φύσης είτε των κοινωνικών νόμων. Ιδιαίτερα για τον κομμουνισμό που εμφανίστηκε στο προσκήνιο σε μια αντικρατική προοπτική (θεωρητικά με σκοπό να καταργήσει το κράτος), ήταν ακριβώς η κατάκτηση του κράτους αυτή που τον μετέτρεψε σε καθεστωτικό και δεσποτικό καθεστώς και αυτή είναι η μεγαλύτερη απόδειξη για το ρόλο της κρατικής μηχανής.

– Όμως η σύγχρονη μορφή στυγνής διακυβέρνησης και διαχείρισης, με την απόδραση της πολιτικής και του νοήματος, καθιστά τις φιλελεύθερες ολιγαρχίες σε ολοκληρωτισμούς νέου τύπου δια μέσω μιας πανοπτικής εξουσίας και ενός κράτους ελέγχου και επιτήρησης. Γι' αυτό και αυτά τα βιαστικά ψηφίσματα των

νεοφιλελεύθερων, για να χρησιμοποιηθούν σαν νέα νοήματα και πολιτικές ταυτότητες προς κατανάλωση. Η εξίσωση του κομμουνισμού με τον ναζισμό που επιχειρείται, πέραν της φιλελεύθερης και ιστορικής αντίφασης ενέχει τον κίνδυνο σχετικοποίησης του ναζισμού και ταύτισής του, όχι μόνο με τον κομμουνισμό αλλά και με τον ίδιο τον φιλελευθερισμό.

Τα πέντε άνωθι σημεία είναι ικανά να ταυτίσουν επιδερμικά τον φιλελευθερισμό με τον ναζισμό, εάν επικρατήσει η φιλελεύθερη αντίληψη των κριτηρίων της εξίσωσης. Η ταύτιση των γκούλαγκ ή της Μακρονήσου με το Άουσβιτς σχετικοποιεί και αναιρεί τη μοναδικότητα του Άουσβιτς ως στρατοπέδου εξόντωσης που εμφανίζεται για πρώτη φορά στην ιστορία του ανθρώπινου γένους. Ακόμη και η μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος σχετικοποιεί αυτό το ανείπωτο, όταν το συγκρίνουμε με τις σταλινικές εκκαθαρίσεις Πέρα λοιπόν από τη συνυπευθυνότητα όλων των οπαδών του Κράτους, οφείλουμε πάντα να ορίζουμε και να διευκρινίζουμε το ναζισμό σαν μια ιδεολογία κρατικής θανατοπολιτικής που δεν εξισώνεται με καμιά άλλη θηριωδία, αλλά και να επαναδιατυπώσουμε εν τάχει το περιεχόμενό του. Ο ναζισμός είναι ρατσισμός, δεν δέχεται την ύπαρξη του άλλου σε μια προοπτική που φθάνει στο θάνατο . Είναι εθνικισμός, φυλετισμός- και διαχωρισμός με βάση το αίμα και το έδαφος. Είναι αντισημιτισμός -το αιώνιο άλλοθι της θανατοπολιτικής. Είναι κρατισμός και η ανώτερη μορφή βίας, το κράτος, στα χέρια των ναζιστών πολλαπλασιάζεται και γίνεται η μοναδική μηχανή θανάτου ενάντια στους πολιτικούς, κοινωνικούς και βιολογικούς εχθρούς της ναζιστικής ιδεολογίας Αυτοί είναι οι όροι του ναζισμού, αυτούς τους όρους μόνο στο ναζισμό τους βρίσκουμε όλους μαζί και αυτή η διευκρίνιση είναι το νόημα του κειμένου.

Με αφορμή τη Σύλληψη για Αντιφασιστικό Γκραφίτι στο Σοβιετικό Μνημείο της Σόφιας

Yavor Tarinski

Το περασμένο Σαββατοκύριακο, 16 και 17 Νοέμβρη, έλαβε χώρα η εθνικιστική μάζωξη, με τον τίτλο «Κίνημα για την Ευρώπη των Εθνών και της Ελευθερίας – ένα νέο μοντέλο για τους Ευρωπαίους πολίτες» στην πρωτεύουσα της Βουλγαρίας, τη Σόφια.

Τη διοργάνωση ανέλαβε ένα από τα ακροδεξιά κόμματα της Βουλγαρίας *Volya* (θέληση), με 20 εκπροσώπους από 5 ευρωπαϊκές χώρες. Ανάμεσά τους η αρχηγός του γαλλικού «Εθνικού Μετώπου» - Μαρίν Λεπέν, ο Βέλγος ακροδεξιός πολιτικός Γκέρολφ Άννεμανς (μέλος του Ευρωκοινοβουλίου), εκπρόσωποι της Λέγκας του Βορρά από την Ιταλία, από το «Κόμμα της Ελευθερίας» στην Αυστρία και πολλοί άλλοι. Στόχος αυτής της εθνικιστικής μάζωξης ήταν η δημιουργία μιας κοινής ακροδεξιάς στρατηγικής για τις επερχόμενες ευρωεκλογές του 2019.

Το βράδυ της 15^{ης} Νοεμβρίου, ένας 22χρονος φοιτητής, με καθαρό ποινικό μητρώο, συνελήφθη ενώ έγραφε με σπρέυ «**Οι πρόσφυγες είναι ευπρόσδεκτοι, έξω η Λεπέν**» στο μνημείο του Σοβιετικού Στρατού στο κέντρο της πόλης.

Η συγκεκριμένη κίνηση προφανώς ήταν μια μορφή αντιφασιστικού ακτιβισμού και δημόσιας παρέμβασης ενάντια στην επίσκεψη της ακροδεξιάς Λεπέν.

Η αστυνομία τον συνέλαβε και τον είχε υπό κράτηση, όχι για τις προβλεπόμενες 24 ώρες (πράγμα που είναι συνηθισμένο για πλημμελήματα, όπως τα γκραφίτι) αλλά για 72 ώρες. Επιπλέον, ο φοιτητής 'φορτώθηκε' με τις κατηγορίες του «χουλιγκανισμού με ακραίο κυνισμό και θράσος», μία κατηγορία που συνήθως αποδίδεται σε περιπτώσεις όπου υπάρχει επίθεση προς ένστολους

αστυνομικούς και μπορεί να οδηγήσει μέχρι και σε 5 χρόνια φυλάκισης. Ενώ αναμένεται η δίκη, το ζήτημα έχει ήδη λάβει αρκετά μεγάλες διαστάσεις και ο ίδιος έχει δεχτεί αρκετή στήριξη για τη δράση του και την πολιτική του στάση.

Το Μνημείο του Σοβιετικού Στρατού και η Ρώσικη Επιρροή

Με μια πρώτη ματιά, οι βαριές αυτές κατηγορίες ενάντια σε κάποιον νέο που απλώς έκανε ένα γκραφίτι φαντάζουν ιδιαίτερα αυστηρές, ειδικά αν σκεφτούμε πως οι οργανισμοί ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχουν αποφανθεί πως η Σόφια είναι η ευρωπαϊκή πρωτεύουσα με τις περισσότερες σβάστικες στους τοίχους, ωστόσο θα πρέπει να λάβουμε υπόψιν αρκετές πτυχές της βουλγάρικης καθημερινότητας (και της Ανατολικής Ευρώπης συνολικότερα) στην προκειμένη περίπτωση.

Το μνημείο του Σοβιετικού Στρατού (όπως όλα τα μνημεία από την σοβιετική εποχή ως έναν βαθμό) έχει βρεθεί, εδώ και τουλάχιστον μια δεκαετία, στη μέση μιας διαμάχης μεταξύ δύο μπλοκ, των δυτικόφιλων και των ρωσόφιλων. Αποτελεί, επίσης, το μνημείο πάνω στο οποίο έχουν γίνει κατά καιρούς καλλιτεχνικές παρεμβάσεις με αφορμή διάφορα πολιτικά ζητήματα.

Μερικές από τις σημαντικότερες παρεμβάσεις που έχουν γίνει,

μεταξύ άλλων, στο μνημείο του Σοβιετικού Στρατού είναι:

Στις **17 Ιουνίου του 2011**, τα αγάλματα, που αποτελούν κομμάτι του μνημείου του Σοβιετικού Στρατού, «μετατράπηκαν» σε χαρακτήρες της Αμερικάνικης ποπ κουλτούρας, ως μια κριτική στην εντεινόμενη δυτικοποίηση της χώρας. Συνοδεύτηκαν από ένα σύνθημα που έγραφε «Συμβαδίζοντας με την εποχή».

Στις **17 Αυγούστου του 2012**, ακόμη μια παρέμβαση έλαβε χώρα, αυτή τη φορά στηρίζοντας τις Pussy Riot.

Στις **21 Αυγούστου του 2013**, το μνημείο του Σοβιετικού Στρατού ζωγραφίστηκε και πάλι, αυτή τη φορά ροζ, γράφοντας στα τσέχικα «Η Βουλγαρία ζητάει συγνώμη», αναφορικά με τη συμμετοχή των βουλγάρικων ένοπλων δυνάμεων στην καταστολή της «Άνοιξης της Πράγας» στην Τσεχοσλοβακία το '68.

Πέρα από αυτά, το συγκεκριμένο μνημείο συνεχίζει να παράγει συγκρούσεις στη χώρα. Κατά καιρούς, διοργανώνονται διαμαρτυρίες από δεξιές και συντηρητικές ομαδοποιήσεις που ζητούν την κατεδάφιση του μνημείου, ως μία συμβολική πράξη απεμπλοκής της χώρας από το σοβιετικό παρελθόν της, οι οποίες φυσικά λαμβάνουν ως απάντηση άλλες διαμαρτυρίες προάσπισης του μνημείου, αυτή τη φορά οργανωμένες από ομάδες ρώσικης επιρροής. Γι' αυτόν τον λόγο, η Ρωσία ασκεί εντεινόμενη πίεση στις δημοτικές αρχές να λάβουν ιδιαίτερα σκληρά μέτρα ενάντια σε εκείνους που τολμούν να «βεβηλώσουν» αυτό το σύμβολο της ρώσικης επιρροής στη χώρα.

Εξαιτίας αυτής της πίεσης, από τον περασμένο Οκτώβρη, η αστυνομία έλαβε επιπλέον μέτρα για την προστασία του μνημείου. Προστέθηκαν περισσότερες κάμερες και τοποθετήθηκαν επιπλέον αστυνομικοί, ένστολοι και με πολιτικά ρούχα, για τη φύλαξή του.

Η Βουλγαρία, αν και μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης (όπως τα

περισσότερα πρώην σοσιαλιστικά κράτη της Ανατολικής Ευρώπης), συνεχίζει να επηρεάζεται αρκετά από την πολιτική της Ρωσίας. Η χώρα συνεχίζει να βρίσκεται σε καθεστώς ρωσικής εξάρτησης, καθώς η τελευταία είναι ο μοναδικός προμηθευτής φυσικού αερίου και έχει και έλεγχο του μόνου διυλιστηρίου πετρελαίου στη χώρα.

Περαιτέρω συζητήσεις μεταξύ των 2 χωρών συνεχίζουν με σκοπό την αναβίωση του πυρηνικού εργοστασίου της Βουλγαρίας, το Belene, το οποίο είχε κλείσει μετά από πιέσεις της Ε.Ε. αλλά και από το μαζικό αντιπυρηνικό-οικολογικό κίνημα.

Ακροδεξιά και Ρωσία

Τα τελευταία χρόνια η ακροδεξιά στη Βουλγαρία και στην Ευρώπη, έχει ξεκινήσει να εκφράζεται θετικά ως προς τη Ρωσία, λόγω της αναζήτησης τους για μια γεωπολιτική έκφραση του συντηρητισμού και του ολοκληρωτισμού. Η ίδια η Λε Πεν, κατά τη διάρκεια της διαμονής της στη Σόφια, διακήρυξε πως οι χώρες της Ε.Ε. πρέπει να αναζητήσουν ισχυρότερους δεσμούς με τη Ρωσία, ενώ η τελευταία έχει εμφανιστεί παραπάνω από πρόθυμη να εκμεταλλευτεί αυτό το φλερτ με τους Ευρωπαίους εθνικιστές ώστε

να δυναμώσει την επιρροή της στους πρώην σοσιαλιστικούς δορυφόρους της.

Στη Βουλγαρία, οι φασίστες από κοινού με τους «ορθόδοξους» κομμουνιστές συμφωνούν στις ίδιες αντι-μεταναστευτικές πολιτικές και έχουν εκφράσει παρόμοιες εθνικιστικές θέσεις. Οι γεωπολιτικές προτιμήσεις εδώ και αρκετά χρόνια έχουν αποτελέσει έδαφος συνάντησης μεταξύ των φασιστών και των «ορθόδοξων» κομμουνιστών και τους έχουν τοποθετήσει πολλές φορές, όπως αυτή, ενάντια στη δράση αντιεξουσιαστών και αντιφασιστών.

Η Πέτια Παλικρούσεβα, δημοσιογράφος και μέλος του κόμματος «Ένωση Κομμουνιστών Βουλγαρίας» και του κινήματος «Τσε Γκεβάρα», δήλωσε σε άρθρο της την αποστροφή της για τον 22χρονο αντιφασίστα φοιτητή, χαρακτηρίζοντας τον μάλιστα ως έναν μισθοφόρο των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών, ενώ στήριξε τη στάση της Λε Πεν λόγω του αντι-Ε.Ε. και ρωσόφιλου λόγου της.

Η κυρίαρχη ακροδεξιά ρητορική στη Βουλγαρία (τα ακροδεξιά κόμματα έχουν, κατά κάποιο τρόπο, συμμετάσχει σε όλους τους κυβερνητικούς συνασπισμούς τα τελευταία 10 χρόνια) προσπαθεί να ποινικοποιήσει την αντι-εθνικιστική και αντιεξουσιαστική δράση με έναν τρόπο ο οποίος θυμίζει αμυδρά την εποχή πριν το '89: ακτιβιστές στοχοποιούνται από την αστυνομία και από παρακρατικούς μπράβους οι οποίοι είναι πλέον ντυμένοι στα καφέ (και όχι στα κόκκινα) και που φυσικά απολαμβάνουν πλήρη ασυλία από την αστυνομία.

Η Βουλγαρία παραμένει ως μια από τις χώρες της Ε.Ε. με τη λιγότερη ελευθερία λόγου, ενώ την ίδια στιγμή το εθνικιστικό και φασιστικό παραλήρημα είναι παραπάνω από εμφανές, όπως μαρτυρούν και οι σβάστικες που έχουν γεμίσει τους τοίχους των πόλεων.

Παρά την πίεση όμως που δέχονται και από τη Δεξιά αλλά και από την Αριστερά, οι αντιφασίστες και οι αντιεξουσιαστές

συνεχίζουν να υπάρχουν και να παρεμβαίνουν στον δημόσιο λόγο και χώρο: υπάρχει πλέον μια παράδοση ελεύθερων κοινωνικών χώρων στη χώρα, δράσεις αλληλεγγύης σε πρόσφυγες/μετανάστες και αστέγους γίνονται πιο συχνά από πριν, ενώ την ίδια στιγμή αντι-συστημικές και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες όπως οι ανοιχτές και μαζικές συνελεύσεις έχουν ξεκινήσει να γίνονται δεκτές και να στηρίζονται από ένα ολοένα και μεγαλύτερο τμήμα της κοινωνίας κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων και ξεσηκωμών.

Την περασμένη εβδομάδα, η ακροδεξιά δέχτηκε ένα ισχυρό χτύπημα, ο Βαλέρι Σιμεόνοφ, από τον φασιστικό σχηματισμό «Ενωμένοι Πατριώτες», μέλος του συνασπισμού που κυβερνά τη χώρα, αναγκάστηκε να παραιτηθεί από τη θέση του αναπληρωτή πρωθυπουργού, έπειτα από 26 μέρες ισχυρών κινητοποιήσεων από μητέρες παιδιών με νοητικές και κινητικές δυσκολίες. Αυτή η μαζική κινητοποίηση ξεκίνησε με αφορμή σεξιστικά και ρατσιστικά σχόλια του εθνικιστή πολιτικού, όπου χαρακτήριζε τους γονείς αυτών των παιδιών ως «γυναίκες με μεγάλο στόμα που χρησιμοποιούν τα παιδιά τους».

Το **κίνημα των μανάδων** χτύπησε σοβαρά την εκλογική βάση των εθνικιστών.

Ο τελευταίος κοινωνικός αναβρασμός έρχεται να δείξει με έναν τρόπο πως ο νεαρός φοιτητής δεν είναι μόνος! Στεκόμαστε αλληλέγγυοι μαζί του. Άνθρωποι σαν και αυτόν κουβαλούν τους σπόρους της ελευθερίας, ειδικά σε τέτοιες κοινωνίες, οι οποίες βρίσκονται σε μια κάθοδο προς το σκοτάδι του εθνικισμού.

Πηγές σχετικά με τη σύλληψη του φοιτητή εδώ και εδώ

Μετάφραση: Κώστας Σαββόπουλος, Ιωάννα Μαραβελίδη

Η Εκπομπή Βαβυλωνία για το Φαινόμενο του Αντισημιτισμού (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.

Κάθε Παρασκευή 18:00-19:00 στο Ραδιόφωνο του The PressProject.

Με αφορμή τα 80 χρόνια από τη νύχτα των κρυστάλλων, ο Γιώργος Καραθανάσης και ο Στέφανος Μπατσής συζητούν με το Νώντα Σκυφτούλη για το παρελθόν και το παρόν του φαινομένου του αντισημιτισμού. Ακόμη, η καθολική άνοδος της άκρας δεξιάς και η προοπτική ενός αντιεξουσιαστικού, αντικρατικού λόγου ενάντια στο φασισμό και τις «μαλακές» εκδοχές του.

Tracklist: Elastica – Waking Up

The chase – Minimoog

Bangles – Real World

Σχόλιο για τη Δολοφονία Κατσιφά από την Αλβανική Αστυνομία

Αντώνης Μπρούμας

(α) Οι κρατικές δολοφονίες δεν δικαιολογούνται ακόμη κι αν τελούνται σε φασίστες. Η δολοφονία του Κατσιφά από την Αλβανική αστυνομία εντάσσεται σε αυτό το πλαίσιο και γι' αυτόν τον λόγο πρέπει να διερευνηθεί και να αποδοθούν ευθύνες, αν υπάρχουν. Σε κάθε περίπτωση, οι ειδικές δυνάμεις της Αλβανικής αστυνομίας δολοφονούν διαχρονικά όποιους ενόπλως επιτίθενται εναντίον τους ανεξάρτητα από εθνικότητα. Η συγκεκριμένη δολοφονία εντάχθηκε στη γνωστή ρουτίνα. Αν υπήρχε πολιτικό πλάνο, θα υπήρχε εντολή να αποφευχθεί για λόγους που και χαζοί μπορούν να αντιληφθούν.

(β) Η ελληνική μειονότητα στην Αλβανία υφίσταται καταπίεση. Αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η ελληνική μειονότητα στην Αλβανία είναι αναγνωρισμένη ως τέτοια, υπάρχουν ελληνικά σχολεία και ορθόδοξες εκκλησίες και στις εθνικές εορτές, όπως και στην 28η Οκτωβρίου του περιστατικού, υπήρχαν παντού ελληνικές σημαίες αλλά και εκπρόσωποι του ελληνικού κράτους. Στο dna του Αλβανικού κράτους, όπως και κάθε κράτους, βρίσκεται η καταπίεση κάθε τάσης φυγόκεντρης προς την εθνική κυριαρχία. Η δε άνοδος των εθνικισμών στη Βαλκανική, μεταξύ αυτών και του Αλβανικού, αυξάνει και σε οριζόντιο επίπεδο τις διενέξεις μεταξύ των Ελληνικών και Αλβανικών πληθυσμών, που συμβιώνουν στην περιοχή. Φυσικά, η καταπίεση, που ασκείται, είναι τέτοιου επιπέδου που δεν δικαιολογεί σε καμία περίπτωση ένοπλη αντίσταση.

Και ερχόμαστε στο ζητούμενο. Μπορούμε να ισχυριζόμαστε τα παραπάνω για τους Αλβανούς μόνο αν αποδεχόμαστε τα ίδια και για εμάς.

Και εδώ έγκειται το πρόβλημα. Γιατί:

(α) Η Ελληνική αστυνομία ακολουθεί τις ίδιες πρακτικές εναντίον ενόπλων, που βάλλουν σε βάρος της. Αν ένας Αλβανός εθνικιστής, οπαδός της απόσχισης της Τσαμουριάς, επιτεθεί κατά Ελλήνων αστυνομικών με καλάζνικοφ με διόπτρα, ενώ προηγουμένως έχει υψώσει τη σημαία της τσαμουριάς σε κτίριο του χωριού, μάλλον θα καταλήξει στο νεκροτομείο. Οι ΕΔΕ, που θα γίνουν, θα είναι της πλάκας, ενώ τυχόν δικαστήρια πιθανότατα θα οδηγήσουν σε αθώωση.

(β) Η Μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης χαίρει σαφώς λιγότερων ελευθεριών από την Ελληνική, αν και τα πράγματα έχουν βελτιωθεί με τον χρόνο.

Ο εθνικιστής είναι το μοναδικό είδος ανθρώπου, που μισεί και καλεί σε βίαιες πράξεις για τα πρώτα (α)-(β), ενώ ταυτόχρονα επικροτεί τα δεύτερα (α)-(β). Δεν πρόκειται για αντιφατική συμπεριφορά. Ο εθνικισμός είναι η πηγή του προβλήματος, η αιτία των διενέξεων μεταξύ των εθνών. Και δυστυχώς εθνικιστές έχουμε πολλούς σε Ελλάδα και Αλβανία.

Να τους απομονώσουμε και να βοηθήσουμε τους Αλβανούς να απομονώσουν τις δικές τους εθνικιστικές πολιτικές.